

กษ ธิษ ฐาน

Ace เขียน
HIRUNA ภาพ

คำนำ

'กษัตริฐาน' เชื่อว่าแค่เห็นชื่อเรื่องก็น่าติดตามแล้ว และที่พิเศษอีกอย่างคือนิยายเรื่องนี้เป็นนิยายรักในรูปแบบของยูริ ที่นานๆ จะได้มาพบเจอกันสักครั้ง และในครั้งนี้เอเวอร์วัยขอพานักอ่านทุกท่านย้อนยุคไปไกลถึงปี พ.ศ. 2456

ในยุคสมัยนั้นเป็นที่รู้กันดีว่ายังไม่มี การเปิดรับเรื่องความรักระหว่างผู้หญิงด้วยกัน ดังนั้นท่านหญิงทั้งสองที่เกิดมีใจปฏิพัทธ์ต่อกันย่อมไม่มีทางที่จะครองรักได้สมหวังตั้งใจ ในท้ายที่สุดก็ต้องพลัดพรากกันไป ปล่อยให้คนของใจกลายเป็นของใครคนอื่น กระทั่งเวลาผ่านพ้นไปกว่าร้อยปีจึงได้หวนกลับมาพบเจอกันอีกครั้ง ทว่าแม้ในปัจจุบันการรักใคร่สักคนจะเปิดกว้างโดยไม่มีเรื่องของเพศสภาพมาเกี่ยวข้องมากขึ้น แต่เรื่องราวก็ไม่ได้ง่ายดายหรือสวยงามดังในฝัน เมื่อมีเรื่องของความบาดหมางในครั้งเก่าก่อนเข้ามาเกี่ยวพันกับความรักในครั้งนี้ด้วย ทั้ง 'อริฐาน' และ 'กษัตริฐาน' จึงต้องร่วมกันฝ่าฟันอุปสรรคด้วยใจรักมั่น

ท้ายที่สุดแล้วความรักที่เกิดขึ้นนี้จะสมหวังตั้งใจ หรือจะต้องพลัดพรากกันไปด้วยเช่นเมื่อภพชาติที่แล้วแน่นอนว่าคงต้องไปหาคำตอบกันต่อใน 'กษัตริฐาน'

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย

นำบท

ปลายปีพุทธศักราช ๒๔๕๖

ดวงจันทร์บนฟ้าส่องแสงนวลตา หม่อมเจ้าหญิงเพียงรวีทอดพระเนตรเห็น แล้วทรงนึกถึงใครบางคนที่บ้านนี้คงบรรทมอยู่ ณ อีกวังหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจาก ตำแหน่งแห่งนี้นัก คนในห้วงคำนึงของท่านหญิงนั้นทรงมีพระนามความหมายเดียวกับพระจันทร์ที่กำลังลอยเด่นอยู่บนฟ้า พลันดวงพักตร์สวຍอ่อนหวานก็ปรากฏขึ้นมาในห้วงอากาศ ทรงคิดถึงขนาดที่ว่าแม้ไม่ได้อยู่ด้วยกัน พระทัยก็ยังอุตส่าห์เฝ้ารำพันถึงผู้ที่อยู่อีกฝั่งตลอดเวลา

ท่านหญิงทรงเดินมาที่โต๊ะ หยิบปากกาที่เสด็จพ่อประทานให้เมื่อต้นปี แล้วจรดลงบนกระดาษของสมุดบันทึกที่หุ้มด้วยปกหนังแท้ เขียนข้อความลงไป ปลายพระหัตถ์สละสลวยสมกับที่เสด็จพ่อทรงเคยเชิญให้ฝึกเขียนอ่านมาตั้งแต่ยังเยาว์ชันษา

ความว่า...

'จันทร์เพ็ญนวลส่องเจ้า

ดวงใจ

สวຍพรางทอแสงไป

ทั่วหล้า

ยามนอนฝันหลับไหล

ฝันพำ ถึงเธอ

คราวตื่นนอนถึงฟ้า

อย่าให้ เราลา'

จากนั้นก็บันทึกข้อความแบบเดียวกันทั้งหมดลงในกระดาษสำหรับเขียนจดหมายอีกครั้ง รับสั่งให้หญิงรับใช้คนสนิทถือเก็บไว้ แล้วค่อยนำมันไปมอบให้หม่อมเจ้าหญิงอีกองค์หนึ่งเมื่อถึงโอกาส...

- กัษณฐาน -

ดอญ่า

บทที่ ๑

ปีพุทธศักราช ๒๕๖๔

กรุงเทพมหานคร แขวงสีลม

วังอุษณกรตั้งอยู่ ณ ใจกลางเมือง สง่างามและสงบนิ่ง โดดเด่นผ่านกาลเวลา แวดล้อมด้วยอาคารบ้านเรือนและตึกกรมสูงเสียดฟ้า ทว่าไม่อาจมีสถาปัตยกรรมใดบดบังความสวยงามของวังสไตล์ยุโรปประยุกต์นี้ได้เลย

ขณะนั้นเป็นช่วงเวลาราวบ่ายสามโมงเศษ รถคาดิลแลคสีขาวคันหนึ่งเลี้ยวผ่านรั้วอัตโนมัติที่เพิ่งเลื่อนเปิด จากนั้นจึงขับวนเข้ามาจอดหน้าวัง ก่อนที่คนขับจะลงมาช่วยเปิดประตูฝั่งโดยสารด้านหลังทางฝั่งซ้าย จากนั้นก็ปรากฏร่างของใครบางคนที่กำลังขาลงจากรถ เธอกล่าวขอบคุณผู้ให้บริการอย่างเป็นกันเอง แล้วเดินตรงเข้าไปยังเคหสถานที่เราเรียกมาตลอดทั้งชีวิตว่า 'บ้าน' ที่นี่คือวังของคุณปู่ และเป็นบ้านของเธอเช่นกัน

เมื่อย่าผ่านโถงทางเดินไปแล้วเลี้ยวขวามายังห้องฝั่งตะวันตก ก็จะพบกับพื้นที่สำหรับหย่อนใจที่มีทั้งเก้าอี้และโต๊ะสำหรับจิบชา รวมถึงไว้รับของว่างข้างเสาไม้สักนั้นเป็นตู้หนังสือขนาดเล็ก มันเต็มไปด้วยวรรณกรรมเลอค่า ทั้งฉบับเก่าและใหม่ มีทั้งเล่มที่คนในอดีตเคยอ่านแล้ว และยังไม่เคยอ่าน แต่หลานสาวที่ผู้เป็นทวดไม่มีโอกาสได้เห็นหน้าและเธอก็ไม่เคยมีโอกาสได้พบท่านมาก่อนเป็นคนเลือกซื้อมาเรียงใส่ไว้เอง เพราะจำได้ว่าท่านชอบ

ดวงตาคู่สวยเม้มเฉยต่อทุกสิ่ง แล้วจับจ้องไปยังรูปถ่ายสีขาวดำบน

ผาผนังหนึ่ง บุคคลที่นั่งเก้าอี้อยู่ในภาพมีรูปโฉมงดงามจนคนที่กำลังมองปราศจากข้อสงสัยว่าถ้าหากย้อนกลับไปในสมัยนั้นท่านก็คงจะสวยไม่เป็นรองใครอย่างแน่นอน หรือหน้าตาอย่างท่าน หากมาเป็นหญิงสาวร่วมยุคปัจจุบันนี้ ก็คงงานชนิดที่ว่าหาคนเทียบเคียงได้ยาก

แต่ว่า...นึกเทียบไปถึงก็เท่านั้น ไร้ค่า เพราะว่าท่านไม่มีตัวตนอีกแล้ว

บุคคลที่อยู่ในภาพเป็นท่านทวดของเธอ ซึ่งสิ้นไปแล้วตั้งแต่ร้อยกว่าปีก่อน ถึงชีพิตักษัยด้วยวัยเพียงยี่สิบสองปีเท่านั้น ด้วยการจากไปอย่างเป็นปริศนา ซึ่งจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่มีใครหาคำตอบได้ และถูกเลื่อนลืมไป ไม่มีใครรื้อฟื้นขึ้นมาสนใจอีก

"ป่านนี้คุณทวดไปเกิดแล้วหรือยังคะ" เธอถามคนในรูปภาพ

ไม่เคยมีเสียงตอบรับใดๆ กลับมา นอกจากสายลมที่พัดหวิวหวิวผ่านหน้าต่าง

"เพรียกคิดถึงคุณทวดทุกวันเลยคะ"

เธอบอกประโยคเดิมอย่างที่เคยบอกทุกวัน และเมื่อมันย้อนหลังกลับไปจนถึงวันแรกที่รู้ความและจดจำได้ เธอก็ถูกตริตรองความสนใจไว้กับคุณทวดที่อยู่ในรูปถ่ายใบเดียวนี้ และไม่ค่อยมีกะใจไปใส่ใจเรื่องอื่นนัก

"เมื่อเช้าเพรียกตื่นตั้งแต่ตีสี่ เตรียมของไปใส่บาตรที่วัด วันนี้ก็ถวายสังฆทานและทำบุญมาด้วยนะคะ อุทิศให้คุณทวดด้วย คุณทวดได้รับแล้วหรือยังคะ"

มุมนปากสวยยกยิ้มด้วยความอímเอมใจ เธอทำอะไรแบบนี้ได้ทุกวัน นับตั้งแต่ช่วงที่ขอคุณปู่พักการเรียนเอาไว้ชั่วคราว ก็สามารถตื่นแต่เช้า เตรียมของใส่บาตร ถวายสังฆทาน และสมทบเงินช่วยงานบุญต่างๆ เท่าที่จะทำได้ เหตุผลเพียงเพื่อส่งบุญไปถึงท่านทวดที่ไม่รู้ว่าขณะนี้ท่านไปอยู่ภพภูมิใดแล้ว ทว่าเธอก็จะยังคงทำต่อไป อย่างน้อยก็เพื่อความสบายใจของตัวเอง

"อาทิตย์หน้า วันจันทร์เป็นวันเกิดเพรียกคะ อายุจะครบยี่สิบปีแล้ว แบบนี้เรียกว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วหรือยังคะ"

"จะเป็นไปได้มั๊ยคะ ที่ของขวัญวันเกิดของเพรียกจะเป็นความฝันถึง

คุณทวด ผันเห็นคุณทวดเหมือนตลอดหลายปีที่ผ่านมา ขอคุณทวดอย่าหายไปจากความฝันของเพรียเลยนะคะ"

เธอพูดพลางสบตาคนที่อยู่ในรูปภาพ ไร้เสียงพูดตอบรับดังเช่นเคย อธิษฐานทอดถอนใจ เธอชินแล้วกับความนิ่งเฉยที่ได้รับนี้

ก็ท่านไม่มีตัวตนแล้ว ฉะนั้นจะคุยได้ตอบกับเธอได้อย่างไร อธิษฐานคิดดังนี้แล้วยิ้มบาง ก่อนจะมองรูปท่านแล้วพูดขอตัวลาไปทำอย่างอื่นต่อ

"เพรียไปหาอะไรทานก่อนนะคะ ปายแล้วอยากทานขนมหวานสักหน่อยค่ะ"

พอกกล่าวจบแล้วก็เดินจากไป เบื้องหลังเหลือไว้เพียงความว่างเปล่า กับข้าวของเครื่องใช้บางส่วน และบนผนังที่มีพระรูปของหม่อมเจ้าหญิงเพียงรูปเดียว คุชณกรที่แยมสรวลบางอยู่ตรงนั้น

วังสีตลรัศมี

ในห้องรับรองบริเวณส่วนหน้าของวัง เจ้าของร่างสูงเพรียวกำลังนั่งไขว่ห้างอย่างผ่อนคลายหลังเข้าบริษัทไปในช่วงสาย แล้วเพิ่งกลับมาถึงบ้านเมื่อครู่นี้ หญิงรับใช้นำชาร้อนยามบ่ายมาเสิร์ฟพร้อมสโคน* อีกสองชิ้นแล้ว กลับออกไป ปล่อยให้เจ้านายกับเลขาฯ อยู่กันเพียงลำพังเพื่อที่จะได้คุยงานโดยสะดวก

สีหน้าของหม่อมหลวงกษะกรแผ่ไปด้วยความเหนื่อยล้า ริมฝีปากหยักสวยได้รูปแบบจรวดขอบถ้วยชาแล้วจับดื่มมันด้วยอารมณ์หงุดหงิดเจือจาง เธอวางถ้วยชานั้นลง แท้จริงควรเป็นน้ำแร่เย็นเย็นชืดสักแก้ว หากแต่เธอก็ชอบแบบนี้ หากอารมณ์ไม่ดีให้เริ่มกินของร้อนก่อน จะได้มีบางสิ่งที่ย้อนกว่าอารมณ์ของตัวเอง นั่นคือทฤษฎีง่ายๆ ซึ่งคนอื่นไม่เข้าใจ แล้วก็มาบอกว่าเธอแปลก

ขณะนี้นาฬิกาบอกเวลาบ่ายสามโมงยี่สิบหกนาที ชายหนุ่มบุคลิกแสนสำอางที่เป็นทั้งผู้ติดตามและเลขาฯ ของเจ้านายนั่งอยู่ที่โซฟาเดี่ยวเยื้องมาทาง

* สโคน (Scone) เป็นขนมอบที่มีลักษณะเป็นก้อนกลม ทำมาจากแป้งสาลี ไข่ น้ำตาล นมสด และเนย บางสูตรอาจมีการใส่ผลไม้อบแห้งหรือถั่วลงไปด้วย เนื้อสัมผัสกรอบนอกนุ่มใน รสชาติไม่หวานมาก ส่วนใหญ่นำมาตัดแบ่งครึ่งตรงกลางแล้วทาแยม และใส่วิปป์ครีมเพื่อเพิ่มรสชาติ นิยมทานคู่กับชาหรือกาแฟ

ฝั่งซ้ายมือ ถือแท็บเล็ตสีดำ ดูตารางนัดบนหน้าจอแล้วกล่าวกับคุณกษัษากร ด้วยโทนเสียงสุภาพ

"ค่านี้นคุณเอิร์ลมีนัดทานข้าวกับคุณทิดา ทายาทลำดับที่สามของห้าง เครือไกรสรครับ"

"พຼ່งนี้ละ"

"ครับ สำหรับวันพຼ່งนี้" กันตธีร์พูด เขาเหลือบมองรายการบนตาราง อีกทีแล้วบอก "คุณเอิร์ลเข้าบริษัทตอนสิบโมง ช่วงเที่ยงออกไปทานข้าวกับ คุณผาณิต ซีอีโอของเครือโรงแรมสุมาลีครับ"

"ดูสิ แต่ละวัน" กษัษากรถอนหายใจ เธอเหนื่อยหน่ายอย่างบอกไม่ถูก กับการต้องออกไปกินข้าวพร้อมคนที่ไม่สนิทสนม หากว่าไม่เกี่ยวกับเรื่องงาน เธอสาบานเลยว่าจะไม่ให้เรื่องพวกนี้มาบั่นทอนอารมณ์ของตัวเองเป็นอันขาด ซึ่งมันน่าเบื่อถึงขนาดที่ต้องเอ่ยปากบอกเลขาฯ ส่วนตัวว่า "ธีร์ ลองเช็คดูนะว่า แยกคนไหนไม่สำคัญ เธอตัดออกได้เลย ไม่ต้องแจ้งฉันก่อน ลองใช้วิจารณญาณ ของเธอเอง"

"ได้ครับ" กันตธีร์ยิ้มรับคำ แต่ก่อนอื่นมีเรื่องสำคัญที่เขาจำเป็นต้องเอ่ยถาม "วันจันทร์ที่จะถึงนี้คุณเอิร์ลมีนัดกับคุณตะวันตกด้วยนะครับ ช่วงสองทุ่มที่ ร้านอาหารแถวสาทรใต้ อันนี้สะดวกมั้ยครับ หรือจะให้ผมจัดการยังดี"

ใบหน้าสวยของกษัษากรฉายแววแปลกใจ เท่าที่จำได้ ถ้าไม่ใช่ด้วย งานเลี้ยงของบริษัทยักษ์ใหญ่กลุ่มเมธาภรณ์ เธอก็ไม่เคยนัดเจออีกฝ่าย ด้วยเหตุผลส่วนตัวสักครั้ง ทั้งที่เป็นถึงพี่น้องร่วมสถาบันเดียวกัน หรือมากกว่านั้น ก็ต่างอยู่ในราชสกุลเก่าแก่เหมือนกัน ทว่ากลับไม่เคยมีโอกาสดัสสนิทกันเลย แล้วจู่ๆ ทำไมถึงมานัดกินข้าวกับเธอได้ นี่มันแปลกมาก กษัษากรเกิดความสงสัย เธอจึงให้ความสนใจกับนัดครั้งนี้เป็นพิเศษ

"กับเทียนให้คงไว้เหมือนเดิม ไม่ต้องเปลี่ยน" กษัษากรบอกเลขาฯ แล้ว เอื้อมคว่าซาเอิร์ลเกรยขึ้นมามีอีกครั้ง

"รับทราบครับคุณเอิร์ล" กันตธีร์ตอบ แล้วก้มหน้าจัดการตารางนัด ทั้งหมดบนหน้าจอแท็บเล็ตใหม่อีกครั้ง ทำตามคำสั่งของคุณกษัษากรที่

บอกว่าให้คงไว้แต่นัดหมายสำคัญก็พอ

วันจันทร์ถัดมา

ช่วงบ่าย ญาติผู้พี่แวะมาหาจนถึงที่บ้าน หลังจากที่ไม่เคยแวะเวียนมาเยี่ยมเยียนนานแล้ว อริษฐานรอต้อนรับผู้มาเยือนอยู่ที่ห้องรับรอง แต่เมื่อตะวันนिलมาถึงก็ขอร้องให้เธอพาไปยังโถงฝั่งตะวันตกก่อน เพราะอยากเห็นอะไรบางอย่าง และอะไรที่ว่ำนั่นก็หมายถึงรูปของท่านทวดนั่นเอง

"ยังฝันถึงท่านอยู่มั๊ยคะ" ตะวันนिलถามน้อง มองพระรูปของหม่อมเจ้าหญิงเพียงรวีแล้วครุ่นคิดอะไรในหัว

"ฝันถึงอยู่ค่ะ แต่ว่าไม่ค่อยบ่อยแล้ว จากวันเว้นวันเป็นสามสี่วันที่ และตอนนี้ก็อาทิตย์ละครั้ง" อริษฐานพูดเสียงเบา เธอยังเป็นกังวลอยู่มาก ด้วยอยากฝันถึงท่านทวดต่อไปเรื่อย ๆ แต่ช่วงหลังๆ มานี้ก็อย่างที่เพิ่งบอก ระยะเวลาการฝันเริ่มเว้นห่างออกไปทีละนิด จนเธอคิดกลัวขึ้นมาว่าวันหนึ่งจะไม่ฝันถึงท่านอีกเลย

"เพรียผูกพันกับท่านมากเกินไปมั๊ยคะ"

"นับแต่จำความได้ค่ะ และเหมือนมันนานยิ่งกว่านั้นอีก"

"แล้วถ้าวันไหนไม่ได้ฝันเห็นท่านแล้ว เพรียจะโอเคกับมันมั๊ยคะ"

"ไม่ค่ะ ต่อให้ต้องหาหมอสายศาสตร์มาทำให้ฝัน เพรียก็จะทำแบบนั้น" อริษฐานพูด มีความโศกเศร้าผุดขึ้นจนล้นปริ่มดวงใจ เธอจะยอมรับคืนวันแบบนั้นได้อย่างไร

"อย่าให้ถึงขนาดนั้นเลยคะ พี่สัญญาว่าวันเกิดปีนี้เพรียจะมีความสุขยิ่งกว่าในฝัน" ตะวันนिलบอกน้อง

และอริษฐานไม่เข้าใจ พักหลังๆ มานี้เธอออกไปเจอญาติผู้พี่บ่อยขึ้น นัดพบกันที่บ้านของอีกฝ่าย หรือไม่ก็เจอกันที่ห้างสรรพสินค้ากลางกรุง ถึงพี่ตะวันนिलจะเป็นคนที่ชอบตามใจ แต่ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่คำพูดของอีกฝ่ายจะดูห่างไกลจากความเป็นจริงอย่างวันนี้

มันจะเป็นไปได้ยังไง ที่เธอจะมีความสุขยิ่งกว่าในฝัน

การได้ผืนถึงท่านทวดนั้นเป็นความสุขที่หาสุขอื่นมาเสมอเหมือนไม่ได้
อีกแล้ว...

เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ ตอนนี้เป็นเวลาทุ้มครั่ง เธอกับพี่ตะวันนิลมาถึง
ร้านอาหารแห่งหนึ่งแล้ว แต่ก็ยังนั่งรออยู่ในรถแอสตัน มาร์ตินของพี่ตะวันนิล
อีกกว่าสิบห้านาที ถึงค่อยพากันลงจากรถแล้วเดินเข้าร้าน โดยที่ตะวันนิล
สัญญาว่าจะพามารับมือค่าที่ความเป็นสุขจะอวลฉ่ำในแบบที่เธอไม่เคยสัมผัส
มาก่อน

ใจหนึ่งก็คิดว่าจะสุขสักเท่าไรกันเสีย

และอีกใจหนึ่งก็นึกขอบคุณ เธอไม่เคยได้กินข้าวนอกบ้านกับใครเลย
นอกจากผู้ติดตามกับคนในครอบครัว และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่ได้กินข้าว
มือค้ำกับญาติผู้พี่คนนี้ อธิษฐานดีใจที่พี่ตะวันนิลอุตส่าห์พาเธอมาด้วย

มาถึงโต๊ะที่จองแล้ว บริกรตรงเข้ามาบริการเสิร์ฟน้ำเปล่า จุดเทียนสีชาว
กล่าวทักทายด้วยรอยยิ้ม แนะนำรายการอาหารแล้วรอคำสั่ง แต่ยังไม่ทัน
ได้เลือกอะไร คนอายุมากกว่าก็ลุกขึ้นเสียก่อน อธิษฐานมองผู้เป็นพี่แล้ว
ทำหน้างง ตกลงว่าพี่ของเธอจะไปไหนอีก ก็เพิ่งมาถึงเมื่อครู่

"พี่ขอออกไปคุยธุระข้างนอกหน่อยค่ะ เพียรเลือกก่อนเลยนะ" ตะวันนิล
บอกน้อง ทำทีชูโทรศัพท์ให้ดู

"ได้ค่ะ จ้ะเพียรสั่งก่อน พี่เทียนรีบมานะคะ ไม่อยากนั่งคนเดียววน"

"ค่ะ เดียวพี่มา" ตะวันนิลเดินออกไปด้วยความรีบร้อน

และใครจะล่วงรู้ได้ว่าคนที่กลับมาในอีกห้านาทีให้หลัง จะพบกับคนที่
นั่งก้มหน้าดูเมนูอยู่ด้วยน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป

"ขอโทษค่ะที่ช้า เลือกเมนูได้หรือยังคะ"

ร่างเล็กขมวดคิ้ว นึกแปลกใจที่บริกรวนกลับมาอีกแล้ว ก็เธอเพิ่งบอกว่า
ถ้านี้บอกแล้วจะเรียก ทำไมถึงเวียนกลับมาถามอีก

ใบหน้าขาวเผือกขึ้นจากสมุดรายการอาหาร มองคนที่ตามกันเมื่อครู่ พลัน
ทุกสิ่งรอบตัวก็เลือนหายไปในาอากาศ หูทั้งสองข้างไม่รับฟังเสียงใดอีก

หัวใจดวงน้อยๆ สั่นระรัวราวกับอีกไม่นานจะหลุดลอยคว้างไปจากอก

เพราะคนที่อยู่ตรงหน้าฉัน...

"คุณทวด..." เบากว่าเสียงกระซิบ มีเพียงการขยับปากที่ไม่มีใครได้ยิน
ทั้งนั้น

กษัตริย์ที่เพิ่งมาถึง แม้จะเรียกว่าตรงต่อเวลา แต่ก็ช้าว่าเด็กสาว
ตรงหน้าอยู่ดี คนคนนี้เป็นญาติฝ่ายหนึ่งของตะวันตก เธอรู้แล้วตั้งแต่ก่อนที่จะ
เข้ามา และรุ่มร้อนก็ขอให้เธอทำตามปกติอย่างเป็นกันเอง เพราะเด็กคนนี้
ซื่อมาก ซึ่งเธอก็กำลังทำ แต่แล้วทำไม...หลอนถึงร้องไห้โฮออกมาอย่างนั้น
น้ำตาไหลพรากลงมา กับทำที่สิ้นสะอื้น

ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไป...เดี๋ยวคนอื่นก็ได้คิดว่าเธอรังแกเด็กกันพอดี
จะบ้าตาย

บทที่ ๒

มีน้ำตาคลอหน่วยอยู่ในดวงตา มีก้อนสะท้อนจุกอยู่ในลำคอ มันรหะลักออกมาเรื่อยๆ เพราะข้างในหัวใจมีความรักที่เต็มต้น มันมีมากจนปริ่มล้นออกมา อริษฐานไม่สามารถรับมือกับอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองได้เลย เธอจึงทำได้เพียงแสร้งให้ แม้เวลาจะผ่านไปแล้วเกือบห้าปีที่ก็ยังครองใจอยู่อย่างนั้น เธอยุติความอลหม่านที่ปั่นป่วนในช่องอกของตัวเองไม่ได้เลย

คนที่ไม่เคยเห็นใครพุ่มพ่ายหนักขนาดนี้มาก่อนได้แต่พูดปลอบจากฝั่งตรงกันข้าม หยิบกระดาษเช็ดปากในแก้วยื่นให้หล่อนรับไปเช็ดน้ำตาก็แล้ว แต่ก็ยังไม่มีความหวังว่าสภาพจิตใจของเด็กสาวตรงหน้าจะดีขึ้นเลย

เรียกว่าเด็กสาวได้มัย กัษณากรคิด

เธอสรุปกับตัวเองว่าคงเรียกได้ ก็เธออายุสามสิบเอ็ดปีแล้ว ส่วนหล่อนเพิ่งครบยี่สิบขวบปีพอดีในวันนี้ นี่เป็นข้อมูลที่ได้ฟังมาจากตะวันตกซึ่งเป็นรุ่นน้องของเธออีกที อีกฝ่ายบอกเธออย่างนั้น

"พี่ทำอะไรผิดหรือเปล่าคะ" กัษณากรถาม เธอกำลังวิเคราะห์สถานการณ์ตรงหน้า ดูเหมือนว่าคนรอบข้างจะเริ่มหันมาสนใจพวกเธอทั้งคู่แล้ว

"เปล่าค่ะ" อริษฐานตอบ ปลายเสียงยังคงสั่นเครือ น้ำตาเจ้ากรรมก็ยังไหลออกมาตอกย้ำความดีใจ เธอได้เจอคนหน้าเหมือนท่านทวดเป็นครั้งแรกซึ่งมันแปลก คนที่เคยอยู่แค่ในความฝันมาเกินกว่าครึ่งชีวิต บัดนี้ไม่นึกเลยว่าจะได้มาพบเจอเข้าในชีวิตจริง

จริงดังที่ญาติผู้พี่ของเธอบอก คำคืนนี้...เธอจะมีความสุขมากยิ่งขึ้น
 ฝันที่เธอเคยอธิษฐานและพร่ำภาวนาถึง ขอให้ได้เจอท่านทวดเพียงรวี
 ตัวจริงสักครั้งหนึ่ง ซึ่งไม่ว่าอย่างไรก็เป็นไปไม่ได้ ทว่าเหตุการณ์ที่เธอเคย
 ฝันอธิษฐานอยากให้มันเกิดกำลังเป็นจริงอยู่ ณ ตอนนี้ และดำเนินไปได้แสงไฟ
 ที่โอบห้วงบรรยากาศรอบข้างให้อุ่นละมุน

คุณคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอเป็นใครกันแน่
 แล้วพี่เทียนไปเจอ 'คุณคนนี่' จากไหนกัน

ท่ามกลางความคิดวนเวียนสับสน อธิษฐานก็เห็นคนที่นั่งฝั่งตรงกันข้าม
 ลุกจากเก้าอี้แล้วขยับก้าวเข้ามาหาเธอ แม้จะมีม่านน้ำตาแก้มอยู่ หากแต่
 สองตาคู่นี้ก็รับรู้ได้ว่าคนคนนี้ช่างประพิมพ์ประพายคล้ายท่านทวดราวกับเป็น
 คนคนเดียวกัน

หูทั้งสองข้างรับฟังเสียงนุ่มหวานกังวาน ชวนให้เคลิ้มฝันราวกับว่ามือคำนี้
 เป็นเพียงเสียงโกหก อีกเดี๋ยวเธอก็จะตื่นแล้ว และคงต้องเตรียมของไปทำบุญ
 ตักบาตรที่วัดแน่

"หยุดร้องให้ได้แล้วละคนดี" กษียรกรลงทุนลุกขึ้นมาปลอบด้วยตัวเอง
 เธอทนเห็นความโศกเศร้าของอีกฝ่ายเนิ่นนานไปกว่านี้ไม่ได้ เพราะข้างในหัวใจมัน
 ทำท่าจะหม่นทุกซดามไปด้วย "วันนี้เป็นวันเกิดของหนูนะคะ หนูไม่เหมาะกับ
 น้ำตา"

เรียกว่า 'หนู' คงไม่ผิดอะไร ดังที่เธอสรุปไว้ อีกคนอายุห่างจากเธอตั้ง
 สิบเอ็ดปี ขาดแค่อีกสามร้อยกว่าวันก็ครบรอบนักษัตรพอดี

กษียรกรยิ้มพรายขับให้เครื่องหนักทั้งหมดอิงคู่อ่อนหวาน ผ่ามือเรียบบาง
 ถือผ้าเช็ดหน้าสีครีมอ่อนเภาไว้ บนผืนผ้าปักชื่อย่อของเธอตรงใกล้ขอบมุมขวา
 เธอพกติดตัวอยู่แทบตลอดเวลาออกไปไหน แต่เพิ่งจะได้ใช้มันจริงจังกี่คราวนี้

ริมฝีปากสวยได้รูปขยับพูดขออนุญาต "พี่เช็ดน้ำตาให้หนูนะคะ"

ปลายนิ้วเรียบเหยิบหน้าของคนอายุน้อยกว่าขึ้นมาในองศาที่เหมาะสม
 ก่อนจะเกลี่ยผ้าเช็ดหน้าลงใต้ขอบตาอย่างนุ่มนวล ชับเอาคราบเศร้าหมอง
 ออกไปที่ละน้อย ซึ่งอธิษฐานก็ปล่อยให้คนตัวสูงทำ เธอไม่จำเป็นต้องขัดขืน

เมื่อกษัตริษากรเช็ดน้ำตาให้เด็กสาวเรียบร้อยแล้ว เธอจึงพูดอีกครั้ง "เรา
สั่งอาหารกันเถอะคะ หนูคงจะหิวแล้ว"

"คุณคะ" อริษฐานเรียกก่อนที่คุณเจ้าของผ้าเช็ดหน้าจะเดินกลับไป เสียง
หวานใสเอ่ยด้วยอาการเคอะเขิน "หนู เอ่อ..." เพราะถูกเรียก 'หนู' บ่อยในคำนี้
เธอจึงเผลอติดมาเรียกตามด้วย แต่แล้วอริษฐานก็กล่าวแก้ "เพรียขอผ้าเช็ดหน้า
ของคุณได้มั๊ยคะ ผืนนั้นคะ"

"ได้สิคะ แคผ้าเช็ดหน้าเอง" กษัตริษากรยื่นส่งให้แล้วกลับมานั่งฝั่งเดิม

ฝ่ายอริษฐานที่เริ่มควบคุมอารมณ์ของตัวเองให้กลับมาเป็นปกติได้แล้ว
เธอเพิ่งพบว่าควรต้องสั่งอาหารสักอย่างที่อีกคนบอกจริง ๆ

และภายในเวลาห้านาที พวกเธอทั้งคู่ก็สั่งอาหาร เริ่มจากจานเรียกน้ำย่อย
อย่างแสนวังงักลายเสือ ปลาตุกปู ต่อด้วยจานหลักคือแกงปูใบชะพลูเส้นหมี่
ทอดมันกุ้ง กุ้งแม่น้ำเผาไขสั้ใหญ่ ข้าวสวยคนละจาน และปิดท้ายด้วยขนมคัสตาร์ด
มะพร้าวของอริษฐานคนเดียว

ที่ผู้หญิงที่นั่งตรงข้ามถามเธอว่าอยากสั่งอะไรเพิ่มอีกไหม แต่อริษฐาน
ก็ตอบว่าไม่ เพียงเท่านั้นก็อิ่มพอแล้วสำหรับมื้อค่ำ และเธอเก็บถ้อยคำอื่นเอาไว้
ล้าพัง หัวใจมันบอกเธอว่า 'แค่เห็นหน้าพี่ก็อิ่มจนกินข้าวไม่ได้ไปอีกอย่างน้อย
สามวันแล้ว' ความจริงถ้าไม่คิดว่าต้องรักษาภาพลักษณ์ เธอก็แค่เด็กอายุครบ
ยี่สิบปีคนหนึ่งที่นั่งกอยากจะวิ่งหนีออกไปหาพี่เหียน แล้วบอกขอบคุณสัก
ร้อยรอบ แต่ไว้ก่อน เรื่องนั้นทำทีหลังได้

คำคืนนี้ได้แสงไฟ อริษฐานตัดสินใจแล้วว่า จะไข่มั่นไปกับการมีภาพสะท้อน
ของร่างอวตารของท่านทวดอยู่ในแววดา

อริษฐานแยกจากพี่คนนั้นตอนสามทุ่มครึ่ง เธอเหมือนคนหลุดบดลอด
ระยะเวลาที่อยู่ในร้านนั้น กี่จริงกี่ฝัน เธอแทบไม่ได้ยินเสียงอื่นเลยนอกจาก
เสียงของพี่กษัตริษากร ไซ...พี่คนนั้นมีชื่อว่ากษัตริษากร เป็นหนึ่งในคำไวพจน์ซึ่ง
แปลว่าพระจันทร์ที่อยู่บนฟ้า แต่น่าแปลกที่วันนี้เธอมีพระจันทร์มาร่วมอวยพร
วันเกิดด้วย

พี่กษัณการไม่ค่อยพูดอะไรยี่ดียวนัก ดูจากท่าที่แล้วน่าจะเป็นคนเก็บปาก เก็บคำพอสมควร แต่ก็พยายามชวนเธอคุยเรื่อยๆ ซึ่งก็ดีแล้ว เพราะถ้าขึ้น พี่กษัณการเจียบ เธอเจียบ โต๊ะอาหารมือที่ผ่านมามาอาจเรียกได้ว่าสุสานแห่ง มือคำ ซึ่งมันคงฟังดูวังเวงพิกล

เมื่อนึกย้อนเหตุการณ์กลับไป อธิษฐานจดจำบรรยากาศทั้งหมดได้ เสียงของพี่กษัณการหวาน หน้าของพี่กษัณการสวย กิริยามารยาทของพี่กษัณการ ก็ดีงามด้วย พิจารณาแล้วอีกฝ่ายนั้นท่าจะเป็นผู้ดีอยู่แล้วทุกกระเบียด เธอ 'ไม่ได้รู้จักชื่อ 'กษัณการ' จากเจ้าของชื่อโดยตรง แต่พี่เทียนเป็นคนบอกเอง ตอนขับรถกลับมาส่งที่บ้าน แต่สำหรับตอนที่อยู่ร้านอาหาร เธอรู้เพียงแค่ว่า คนหน้าคล้ายท่านทวดมีชื่อเล่นว่า 'พีเอิร์ล' คำที่หมายถึงยศถาบรรดาศักดิ์ของ ขุนนางทางฝั่งตะวันตก พี่คนสวยบอกเธอว่าชื่อของพี่เขาน่ะมาก่อนตัว คุณปู่ ของพีเอิร์ลชอบชื่อนั้น และหมายมั่นว่าจะตั้งชื่อหลานด้วยชื่อนั้นให้ได้ พอหลาน เกิดมาเป็นผู้หญิง จึงได้ชื่อดังกล่าวไปครองโดยปริยาย

คนพี่เพิงอายุครบยี่สิบยี่หม่ววน วันนี้เป็นวันที่ดีมาก หลังจากพี่เทียน มาส่งและกลับไปแล้วเธอก็เดินแวงมาที่นี้ ห้องโถงปีกตะวันตก พื้นที่ของท่านทวด สายตาจับจ้องไปยังรูปภาพที่ยังประดับไว้มุมเดิม เธอจะเล่าเรื่อง ตอนคำให้ท่านฟัง

"คุณทวดคะ วันนี้เพรียไปเจอคนคนหนึ่งมาคะ คุณทวดจะต้องนึกไม่ถึง แง่ว่า ทายสิคะว่าเรื่องมันเป็นมายังไง"

ฟังเสียงลมกลางคืนพัดหวีดหวือตอบรับอยู่ไกลๆ ก่อนที่เธอจะเล่าต่อไป

"พี่เทียนพาเพรียไปทานข้าวคะ แต่ก็แก้งหายตัวไปข้างนอก พอกลับ เข้ามาอีกทีคนที่อยู่ตรงหน้าของเพรียก็ไม่ใช่พี่เทียนแล้ว" น้ำเสียงคนเล่าคล้าย สูงต่ำพอประมาณ คล้ายกำลังตื่นเต้นเสียเอง

"แต่เป็นคนที่มีหน้าคล้ายคุณทวดมากเลยคะ หรืออย่าว่าแต่คล้าย จะให้ บอกว่าเหมือนเลยก็ยังไม่ได้คะ พี่คนนั้นเธอเหมือนคุณทวดมากจริงๆ เหมือนจน เพรียจะไปเลย"

"แล้วที่จริง...เพรียร้องไห้ด้วยคะ"

"เพรียร้องเพราะ...เพราะว่าไม่ใช่แค่พี่คนนั้นเธอเหมือนคุณทวด แต่เพรียร้องเพราะ...เหมือนว่าได้เจอใครบางคนที่เพรียรอมาแสนนานค่ะ"

เพราะอย่างนี้ ตอนนั้นเธอถึงได้ร้องไห้ร้องให้อย่างเอาเป็นเอาตาย กว่าจะหยุดได้ก็ใช้เวลาปรับอารมณ์อยู่นานพอสมควร อริษฐานไม่อาจเข้าใจหรอกว่าเพียงแค่พบหน้ากันครั้งแรก แล้วทำไมความรู้สึกของเธอก็มีต่ออีกฝ่ายมันถึงมากมายเพียงนั้น ถึงขั้นถือโอกาสขอผ้าเช็ดหน้าติดมือกลับมา รู้ดีว่ามันเป็นมุกตื้นๆ หากจะขอมาซักทำความสะอาดแล้วน่าจะกลับไปคืนให้ แต่ไม่ใช่แบบนั้นหรอก เธอมีแผนสอง ถ้าต้องคืนก็จะคืน หรือถ้าไม่ต้องคืน ทุกคืนเธอก็จะเก็บผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ไว้ได้หมอน เอาไว้เป็นเครื่องรางผืนถึงท่านทวดหรือไม่ก็เอาไว้ผืนถึงคนหน้าเหมือนท่านก็ยังดี

เมื่อบอกลาคนในรูปภาพแล้วอริษฐานก็กลับมาที่ห้องนอนของตัวเองบนชั้นสาม อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ามาอยู่ในชุดนอนสีขาว แล้วหยิบเอาผ้าเช็ดหน้าที่วางอยู่บนเตียงมาถือไว้ด้วย

อริษฐานแนบปลายจมูกโค้งสว้ยกำลังดีลงบนเนื้อผ้า กลิ่นกุหลาบจ๋าละมุนลอยอวลในหัวความรู้สึก กลิ่นนี้เป็นกลิ่นเดียวกับพี่กษะชากร ตอนที่อีกคนเดินเข้ามาใกล้เธอ เธอได้กลิ่นนี้แล้วพินมาจากวงของใครคนนั้น

มันทั้งหอมและหวาน ซ้ำยังละมุนไม่ทำร้าย กลิ่นของพี่กษะชากรหอมอบอุ่นเหมือนลมหายใจ มีอบางถือผ้าเช็ดหน้าไว้อย่างทะนุถนอมและหวงแหน

จะได้พบเจอกันอีกหรือไม่นั้นก็สุดจะรู้ได้ แต่ไม่เป็นไร...เพียงครั้งหนึ่งก็มากพอให้เป็นความทรงจำไว้จนถึงตลอดไป อาจไม่ตลอดเวลา แต่เธอจะไม่ลืมเลยว่่วันเกิดปีนี้ดีที่สุดอย่างที่พี่เทียนบอกเธอจริงๆ

อริษฐานเดินไปที่ระเบียง เปิดประตูออกมายืนข้างนอก แล้วปิดม่านกลับเข้าไปเพื่อกันแมลงเข้า แหงนมองท้องฟ้าแล้วสุดหายใจรับอากาศปลอดโปร่ง ไร้มวลเมฆในค่ำคืนของวันนี้

พระจันทร์เต็มดวงลอยเด่นอยู่ตรงนั้น เหนือยอดไม้และตึกสูง ส่องสว่างสู่แสงไฟของเมืองหลวง และดูเหมือนจะชนะเสียด้วย เพราะอย่างไรแสงจันทร์ก็ย่อมสวยกว่าสีส้มของหลอดไฟที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นไหนๆ

ตอนนี้ใกล้จะห้าทุ่มแล้ว เมื่อเงยหน้ามองพระจันทร์บนนั้น พลันดวงหน้า
ของคนที่เป็นมือค้ำด้วยก้นในวันนี้ก็ลอยเข้ามา ทั้งที่ปกติเคยเป็นใบหน้าของ
ท่านทวด

แต่คราวนี้เป็นพี่กษัณากร...

เป็นพี่กษัณากรจริงๆ ไม่ผิดเลย รอยยิ้มละมุนอบอุ่นแบบนั้น ไม่มีใคร
ในโลกจะอ่อนหวานไปกว่ายิ้มของพี่กษัณากรอีกแล้ว

ดังที่โบราณเขาว่า 'แข่งเรือแข่งพาย แข่งได้ แต่แข่งบุญแข่งวาสนา
อย่าได้แข่ง' ฉะนั้นแล้ว ใครก็อย่าได้มาแข่งความงดงามกับพี่กษัณากรเลย ไม่มีทาง
ชนะแน่

อธิษฐานคิดพลางเปล่งเสียงร้องเพลงเก่าก่อน จำได้ว่าตอนเด็กคุณย่า
ของเธอเคยร้องให้ฟังอยู่บ่อยๆ เพราะมันเข้ากับบรรยากาศของคืนที่พระจันทร์
เต็มดวงเป็นที่สุด

"แข่งแซ อยู่แต่...นภา

ฝูงกุมรา สุดปัญญาเรียมเอ๋ย

ไอ้ออกคิดถึง คิดถึง คะเนิงนอนวัน

นอนให้ ใฝ่ฝัน เห็นจันทร์แจ่มฟ้า"*

ร้องไปพลาง ก็นึกขอบคุณพระจันทร์ที่ไปกลางที่วันนี้สุดส่าห์ส่งใคร
บางคนลงมาเป็นของขวัญ หรือบางที...ก็เป็นพระจันทร์เสียเองที่ยอมมาเป็น
ของขวัญวันเกิดเธอ

"ไอ้ออกคิดถึง คิดถึง คะเนิงนอนวัน

นอนให้ ใฝ่ฝัน เห็นจันทร์แจ่มฟ้า

ทรงกลด สวยสดโสภา

แสงทองส่องหล้า ขวัญตา เรียมเอ๋ย

* เพลง ลาวคำหอม ประพันธ์โดยพระยาประสานดุริยศัพท์ (แปลก ประสานศัพท์)

ทรงกลด สวยสด...โสภา

แสงทองส่องหล้า...ขวัญตา...เรียมเอ๋ย"

อธิษฐานหลับตาลง ภาวนาอีกครั้งก่อนกลับไปนอน คำขอไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว มันถูกเปลี่ยนเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี จากเดิมที่เคยขอให้หลับฝันถึงท่านทวด กลายมาเป็น...ขอให้ได้พบกับพี่กษัตริฐานอีกครั้งหนึ่ง...ครั้งหนึ่ง... และครั้งหนึ่งไปจนกว่าจะถึงครั้งสุดท้าย

ข้อมูลจากข้อความที่เลขาฯ ของเธอส่งมาบอกชัด กันตธีรย์ยืนยันกับเธอแล้ว ถึงแม้แต่วันนิลจะมาจากรัตติกาล ดูไม่เกี่ยวข้องกับอะไรรักกับอุษณกรนัก หากแต่คุณหญิงป้าของตะวันนิลได้ทำการสมรสออกเรือนไปกับคนของอุษณกร จึงทำให้ทั้งสองตระกูลเกี่ยวข้องดองกันในฐานะญาติสนิทจนได้

กษัตริฐานอ่านรายละเอียดบนหน้าจอสมาร์ตโฟนแล้วถอนหายใจอย่างเหนื่อยล้า ถ้าเพียงแต่เธอรู้ล่วงหน้าว่าจะต้องไปกินข้าวกับหลานสาวคนเล็กของอุษณกร เธออาจจะตัดสินใจออกปัดน้ำของตะวันนิลไปเลย เหตุที่ทำแบบนี้เพราะลี้กลไปแล้วเธอมีเหตุผล

สีตลรัศมีถูกสาปส่งมานาน จากคำก่นด่าสาปแช่งของคนบ้านอุษณกร ทั้งสองตระกูลบาดหมางกันมายาวนานร่วมร้อยปี งานรื่นเริงอะไรไม่ต้องมาเชิญ งานอวมงคลใดต่างฝ่ายก็ต่างจะไม่ไปร่วม ไม่อยากเกี่ยวพันอะไรกันทั้งนั้น แม้แต่เสี่ยวหน้า ปลายหางตาก็ยังไม่อยากเสียเวลาเหลื่อมมองกัน เหตุมันก็เกิดจากความรักต้องห้าม เรื่องราวปรัมปราที่เธอเคยได้ยินมานานแล้วจากเหล่าแม่บ้านอาวุโสที่อุตสาหะจำตกทอดมาเล่าสู่กันฟัง เธอจำได้ไม่ชัดเจนนัก มันราวเลื่อนเกลื่อนหายไปกับกาลเวลาบางส่วน นึกออกแล้วว่า...

หม่อมเจ้าหญิงเพียงริ้วทรงรักท่านหญิงศศิณามาก ด้วยยุคสมัยขณะนั้นที่กีดกันความสัมพันธ์ทางใจของการรักร่วมเพศ ท่านหญิงทั้งสองจึงไม่สามารถครองรักกันได้ดังใจนึกหวัง ทั้งเรื่องความเป็นหญิง ทั้งเรื่องกฎเกณฑ์ทางสังคม หรือทั้งการที่ท่านหญิงศศิณาทรงมีพระคู่หมั้นอยู่แล้ว ทั้งหลายนี้ล้วนเป็น

อุปสรรคทางกันที่ทำให้ท่านหญิงทั้งสองไม่อาจครองรักกันได้

แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น ความในอดีตเล่ามาว่าสุดท้ายแล้วท่านหญิงเพียงรวิก็ไม่ต้องทนเจ็บปวดพระทัยนานนักกับการที่คนรักของท่านต้องไปเสกสมรสกับใครอื่น เพราะท่านสิ้นชีพิตักษัยก่อนคืนมงคลเพียงวันเดียวเท่านั้น จะเหลือไว้ก็แต่เพียงเตียงไม้โบราณสี่เสา สลักลวดลายบนหัวเตียงเป็นพระจันทร์กับมวลเมฆ ของขวัญชิ้นสุดท้ายที่รับสั่งให้ช่างไม้ฝีมือดีสร้างไว้มอบให้กับคนรัก ไม่มีใครเข้าใจว่าเหตุใดท่านหญิงถึงมอบเตียงนี้ให้เป็นของขวัญวันเสกสมรสของท่านหญิงศศิณา แม้แต่คนที่รับมาแล้วนอนหลับลงไปบนเตียงนั้นทุกคืนวันก็ไม่เคยอธิบายเหตุผลนั้นกับใครเลย

กษัตริรารวกับคนที่กำลังเคลิ้มฝัน พอคิดถึงความรักที่เคยเกิดขึ้นในวันเก่าก่อนนั้นแล้วมันรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด เธอออกจากห้องนอนของตัวเอง แล้วตรงไปยังห้องนอนขนาดกลางที่ชั้นสามซึ่งตั้งอยู่ฝั่งทิศตะวันออก นับจากย่ายวังมาสร้างใหม่ที่นี้ ห้องนี้ก็ไม่เคยมีใครเข้ามานอน จะมีก็แต่แม่บ้านเวียนเข้ามาทำความสะอาด เพราะคุณปู่ของเธอท่านตั้งใจสร้างห้องเอาไว้เพื่อเก็บเตียงนอนนี้ให้ท่านหญิงศศิณาเพียงเท่านั้น

เมื่อมาถึงห้องที่ว่า กษัตริราก็เปิดประตูเข้าไปแล้วมองเตียงไม้สี่เสาอย่างพิจารณา ก่อนจะเดินมานั่งลงบนเตียง จู่ๆ หัวใจก็ราวเจ็บแปลบขึ้นมา รู้สึกชาวาบไปทั้งตัว

มือบางเฉียบไปแตะลวดลายสลักบนหัวเตียงที่สลักใบหน้าลูก พระจันทร์นี่คงเปรียบเป็นท่านหญิงศศิณา พอนึกได้ว่าท่านคงจะเคยหลับนอนกับคู่สมรสของท่าน พลันน้ำตาก็รินร่วงลงมา ทั้งที่เธอไม่ได้อยากจะร้องไห้

สงสารท่านหญิงทั้งสองกรรมัง...

การได้รักนั้นเป็นความสุข ส่วนการได้รับความรักตอบนับเป็นความสุขที่หาสิ่งใดมาเสมอเหมือนไม่ได้ แต่ถ้ารักนั้นไม่อาจครองคู่อยู่ด้วยกัน ข้างต้องพรากจากกันด้วยความตายแล้ว

หัวใจของท่านหญิงจะแหลกสลายซ้ำแล้วซ้ำเล่าหนักี่ครั้งกัน
นับไม่ถ้วน...

เธอนั่งซึมอยู่นาน ก่อนจะเข้าน้ำตาแล้วยอมออกมาจากห้อง กษัตริฐาน ไม่ชอบเลยที่ตัวเองเป็นคนรับสภาวะความรู้สึกของคนอื่นได้ง่าย ดุสิ แม้แต่ ของของคนที่ตายไปแล้วรื้อยกกว่าปี แคเธอแหวะเข้ามาสัมผัสเตียงนั้นที่ยังอยู่ที่นี่ เธอยังแผลอรับเอาความใจสลายของท่านหญิงมาเจ็บปวดร่วมได้เลย

เมื่อกลับมาที่ห้องนอนของตัวเอง หน้าจอสมาร์ตโฟนก็สว่างวาบด้วย ข้อความที่เพิ่งส่งเข้ามา กษัตริฐานคิดว่ามันขึ้นมามากๆ พอเห็นชื่อกับประโยคที่เรียงกันนั้นก็นึกโทษตัวเองทันที

ไม่น่าหลงให้เบอร์หลอนไปเลย

เพราะไม่เคยเห็นใครร้องให้ต่อหน้าเธอแบบนี้มาก่อน ตอนที่หลอนเริ่มยิ้มได้ เธอก็เลยกลายเป็นผู้ใหญ่วิ่งไล่ตามไปด้วย ขอผ้าเช็ดหน้าก็ให้ ขอไลน์ก็บอกไอดี แล้วดุสิ ทักมาคุยเสียแล้ว

เธอไม่ได้เกลียดอุษณกร แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าคนฝั่งอุษณกร ย่อมเกลียดเธอแน่ ดังนั้นตัดไฟตั้งแต่ต้นลมเลยจะดีกว่า คิดได้ดังนั้นก็เมินเฉยต่อข้อความ และกำหลอนทักมาอีกครั้ง เธอจะกดบล็อกทันที

กษัตริฐานไม่อยากเสียเวลาสานความสัมพันธ์ที่สุดท้ายก็ต้องถูกตัดขาดอยู่ดี เธอเหนื่อย

"เจ็ดวันแล้วนะคะคุณทวด เจ็ดวันแล้ว" อธิษฐานบ่นกับท่านทวดที่เอาแต่นิ่งเฉยอยู่ในรูปในป้ายวันหนึ่ง

"เจ็ดวันที่เพรียกทักพี่เค้าไป ปานนี้ยังไม่ตอบกลับมาเลยคะ จะเปิดอ่านข้อความสักนิดก็ไม"

ไม่อยากเชื่อเลยว่าคนที่ดูใจดีมาก ๆ ในคืนนั้น วันถัดๆ มาจะเฉยชากับข้อความทักทายของเธอ เธอใช้รูปตัวเองขึ้นเป็นภาพโปรไฟล์ ชื่อที่ใช้ก็เป็นชื่อเล่นจริงของเธอ เป็นไปไม่ได้เลยที่ที่กษัตริฐานจะเมินเพราะเห็นเป็นคนแปลกหน้า เธอพยายามคิดว่าอีกฝ่ายคงไม่ว่าง อาจจะต้องทำงานมากมาย แต่ว่ายุ่งตลอดทั้งสัปดาห์นี้มันก็เกินไป สละเวลามาตอบข้อความเธอสักหนึ่งถึงสองนาที่ ไม่ได้เซียวหรือ รู้ว่าเอาแต่ใจไม่ได้ แล้วก็ตระหนักได้ว่าไม่มีสิทธิ์เรียกร้อง

แต่อย่างไรก็ตาม เธอก็อดที่จะซ้ำคร่ำไม่ได้ยู่ดี

"คุณทวดว่าเพรี่ยะเอายังไงดีคะ" เธอถาม

คราวนี้ต้องการคำตอบจริงจัง ยังไงท่านทวดก็ต้องช่วยออกความคิดเห็น

"เพรี่ยะลองโทรหาพี่เค้าดีมั๊ยคะ บอกว่าจะคืนผ้าเช็ดหน้าให้"

มุกเกร๋ตามละครสมัยเก่า อะอะก็จะเอาผ้าเช็ดหน้าไปคืน ผืนเท่านี้เอง ปานนี้พี่กษณากรคงลืมหรือซื้อใหม่ไปแล้ว แต่ไม่รู้ล่ะ ยังไงมันก็เป็นไม้ตาย สุดท้ายของเธอ ครั้นจะนัดเจอด้วยเหตุผลอื่น มันก็ไม่มี

"คุณทวดมีความเห็นว่าจะยังไงบ้างคะ สมควรมั๊ย"

เงียบ...ท่านทวดเป็นคนไม่ค่อยพูด ตามที่คุณปู่เล่าให้ฟัง สมัยท่านยังอยู่ ก็เป็นคนพูดน้อย ยิ้มยาก จะโปรยยิ้มทั้งทีก็มีน้อยคนที่จะได้เห็น

มีเพียงท่านหญิงองค์นั้นองค์เดียว คนที่ท่านทวดของเธอจะเสียสละ รอยยิ้มและถ้อยคำอันเลอค่าให้ แต่เอาเถอะ คราวนี้อธิษฐานมีวิธีทำให้ท่าน ช่วยออกความคิดเห็นได้

"เอางี้แล้วกันนะคะคุณทวด เค้าว่ากันว่าความเงียบคือคำตอบที่ดีที่สุด จ้ะ ถ้าคุณทวดเห็นด้วยว่าเพรี่ยะควรโทรหาพี่เค้า คุณทวดแค่เงียบเอาไว้ก็พอคะ"

และท่านทวดก็เงียบ...

เป็นอันรู้กัน อธิษฐานกล่าวขอบคุณแล้วเดินหายไปโนมุ่ที่เป็นส่วนตัว เธอกดโทรหาพี่กษณากรผ่านแอปฯ ไลน์ไม่รู้ว่่าอีกฝ่ายจะรับสายกันหรือเปล่า เสียงสัญญาณการรอสายดังยาวนานจนเกือบถอดใจ แต่แล้วในที่สุดก็มีคน กดรับสายที่

"สวัสดีค่ะ"

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าใครเป็นคนรับ โทรศัพท์ของใครก็คนนั้นละ อธิษฐาน จำเสียงได้ บอกแล้ว พี่กษณากรนะ เป็นคนที่เสียงสวยมาก

"สวัสดีค่ะพี่เอิร์ล นี่เพรี่ยะคะ" เหมือนใจจะสั่นด้วย แนะนำตัวเองแล้ว รู้สึกคอแห้ง

"..."ปลายสายเงียบไปชั่วอึดใจหนึ่ง จนคนทางนี้เกือบใจเสีย แต่ก็มีเสียงพูด กลับมา "ว่าไงคะคุณเพรี่ยะ มีธุระอะไรถึงโทรมา"

ไม่เกือบแล้ว เรียกว่าใจเสียเลยจะเข้ากับสถานการณ์มากกว่า วันนั้นเรียก 'หนู' ไหงวันนี้สรรพนามเปลี่ยนกลายเป็น 'คุณ' ได้ละ กระนั้นคนอย่างอริษฐานก็ยังกลบเกลื่อนความงุนงง เธอพยายามพูดคุยต่อไป

"เพรียแค่จะถามว่าเราสองคนจะมีโอกาสเจอกันอีกครั้งเมื่อไหร่จะอยากเอาผ้าเช็ดหน้าไปคืนพีเอิร์ลด้วย"

"อืม...ไม่ต้องหรอกค่ะ คุณเพรียเก็บไว้เถอะ"

นั่น! ความหวังถูกฉีกทิ้งจนขาดสะบั้นเหี่ยวร่วงลงตรงหน้า แต่คนโทรไปก็ยังทำเป็นว่าทนไหว

"แต่มันเป็นของพีเอิร์ลนะคะ เพรียไม่อยากเก็บไว้" นี่เธอพูดอะไรผิดไปหรือไม่ เธอว่ามันฟังแล้วแปลกๆ ขนาดพูดเองก็ยังไม่รู้สึกแปลกเอง

"คุณเพรียทั้งได้เลยคะ แค่ผ้าเช็ดหน้าผืนเดียว ไม่ต้องลำบากเอามาคืน"

เดี๋ยวก็นึก 'คุณ' เดียวกับบอกให้ 'ทิ้งผ้าเช็ดหน้า' ดูท่าว่าวันนี้โชคจะไม่เข้าข้างอริษฐานเลย เธอไม่เคยถูกปฏิเสธคราวใดแล้วน้ำตาจะไหลอย่างวันนี้มาก่อน อย่างมากก็แค่โดนคุณปู้ดู แต่ก็ไม่บ่อยนัก แล้วนี่อะไรที่กษัตริษฐานยังไม่ทันดูเธอลักคำ แต่ทำไมเธอถึงรู้สึกเหมือนอยากจะร้องให้ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

"..." เธอพูดไม่ออก

"ถ้าไม่มีอะไรแล้วพี่ขอวางสายนะคะ"

ไม่รอให้เธอได้ตอบอะไรกลับไปทั้งนั้น พี่กษัตริษฐานก็ตัดสายจบการสนทนาไปแล้ว และอริษฐานก็ยืนขอบตาร้อนผ่าวอยู่คนเดียว เมื่อเป็นฝ่ายคิดถึงอยู่คนเดียว ก็เลยต้องเสียใจอยู่คนเดียวเหมือนกัน

บทที่ ๓

วูปหายปลิวไปดังแสงเทียนต้องลมแรงแล้วดับลง เธอคงไม่ได้พบกับ พี่เกษารอีกแล้ว อีกฝ่ายแสดงออกถึงท่าทีที่ดูไร้เยื่อใยขนาดนั้น อธิษฐานรู้ดีว่าแค่ความสัมพันธ์ที่สนิทกันชั่วคราวระหว่างนังกินข้าว จะวาดหวังให้มันยืนยาวมากมายก็คงเป็นไปได้ไม่ได้ แต่ว่า...แม้จะยอมรับความจริงได้เช่นนั้นแล้วทำไมหัวใจมันถึงยังเหียวเฉาแบบนี้

บรรยากาศในบ้านหม่นหมองลง ร่างบางลุกขึ้นยืน ละจากเก้าอี้ที่นั่งแช่มาแล้วเกือบชั่วโมง บอกลาห้องโถงและท่านทวดด้วยอารมณ์เฉื่อยซึม เพื่อสลัดหรือลืมความเศร้าเสียดายนี้ไป บางทีเธอควรไปเดินเล่นรอบๆ ให้รู้สึกดีขึ้นบ้าง และระหว่างที่กำลังเดิน แม่บ้านอาวุโสก็ตรงเข้ามาหาด้วยกิริยาสุภาพพาลงพุดคุยกับเธอ

"คุณเพรียคะ คุณปู่ท่านเรียกไปพบหน่อยค่ะ ที่ห้องอ่านหนังสือ"

"ได้ค่ะ เพรียจะไปเดี๋ยวนี้เลย ขอบคุณนะคะ"

เมื่อได้รับแจ้งดังนั้น เธอจึงเปลี่ยนทิศทางเดินตรงมายังห้องอ่านหนังสือ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากจุดที่ยืนคุยกับแม่บ้านมากนัก พอมาถึงแล้ว มองเข้าไปภายในห้องกว้างไว้บานประตู มีตู้หนังสือตั้งเรียงกันเป็นระเบียบ ส่วนหนังสือที่อยู่ในตู้นั้นก็ระเบียบเหมือนกัน โดยแยกปีเก่าใหม่ชัดเจน จัดประเภทวรรณกรรมแบ่งขนาดของเล่มใหญ่เล็ก บ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าของบ้านใส่ใจกับการอ่านมากแค่ไหน และอธิษฐานรู้ว่าคนบ้านนี้รักการอ่านมากเพียงไร ซึ่งนั่น

หมายรวมถึงเธอด้วย

อริษฐานเดินเข้ามาภายในห้องพลางมองหาคุณปู ท่านนั่งอยู่ที่มุมเดิมเสมอ โต๊ะกับเก้าอี้ตัวด้านในสุดของห้อง คุณปูเหลือบมองเธอ ท่านปิดหนังสือ เหยย คำทักทาย

"ตอนเช้ายังดูว่าสดใส แล้วทำไมพอใกล้เย็นถึงดูเฉา เป็นดอกไม้หรือเรานะ"

หม่อมราชวงศ์อหังกรถามผู้เป็นหลาน

"เปล่าค่ะ เพอร์แคเหงา วันนี้ไม่มีอะไรทำ" อริษฐานบอกขณะเลื่อนเก้าอี้เพื่อนั่งลง

"เหงานัก ทำไมไม่กลับไปเรียนเหมือนเพื่อนล่ะ"

"ไม่มีสมาธิค่ะ เรียนไม่รู้เรื่อง" เป็นเช่นนั้น คงเส้นคงวามาเป็นปี ตอนนั้นก็ยังไม่หาย เพราะจิตใจของเธอมันปั่นป่วนกับบางสิ่งที่ได้คำอธิบาย เธอจึงไปเรียนเหมือนคนอื่นไม่ได้ มันฟังชัน

"อีกนานมั๊ยกว่าจะหาย"

"ไม่รู้เหมือนกันค่ะ แต่วันนี้ยังไม่หายเลย"

"เอาเถอะ" ผู้สูงวัยพูดอย่างอ่อนใจ นึกย้อนไปเห็นสภาพของหลานตอนที่พยายามไปเรียนทุกวัน แล้วกลับบ้านมานั่งแอบร้องไห้บ่อยครั้ง หากเป็นมากถึงขั้นนั้นแล้ว เขาจะใจร้ายกับเธอได้อย่างไร ยิ่งงัดหลานทั้งคน คิดแล้วจึงเลิกบ่น เปลี่ยนเป็นเอ่ยคำปลอบใจแทน "สักวันมันก็จะดีขึ้นเอง"

"ค่ะคุณปู เมื่อกี้ป้าขอยบอว่าคุณปูเรียกเพอร์มา มีอะไรหรือคะ"

พอจบคำถาม ผู้สูงวัยก็จับถุงกำมะหยี่สีแดงเป็นคำตอบ คำว่ามาถือไว้ พลางหยิบเอากล่องสีแดงบุกำมะหยี่เช่นเดียวกันออกมาจากถุงนั้น มันดูคล้ายกับกล่องใส่เครื่องประดับชิ้นเล็ก ซึ่งก็เป็นดังที่อริษฐานคาดเดา เมื่อคุณปูเปิดกล่องแล้วหยิบเอาแหวนทองคำวงเล็กสลักลวดลายคล้ายเกลียวเมฆโอบดวงตะวันออกมาจากกล่องนั้น แล้วท่านก็ยื่นมันส่งให้เธอ

"ลองสวมดูสิ ของขวัญวันเกิดย้อนหลังอีกชิ้นหนึ่ง ปูคิดว่าถึงเวลาแล้วที่มันควรมีเจ้าของใหม่" คุณปูบอก

"ขอบคุณค่ะ" เธอรับแหวนวงดังกล่าวมาอย่างงุนงง ด้วยไม่เคยเห็น

แหวนวงนี้มาก่อน นี่คือการครั้งแรก แต่ก็น่าแปลก...คล้ายว่าเธอเคยรู้จักมันมาแล้ว
เมื่อนานแสนนาน

จริงอย่างที่เธอคิด แหวนทองคำสลักฝังทับทิมวงนี้มีลักษณะเป็นเกลียวเมฆ
โอบดวงอาทิตย์ ส่วนที่น่าประหลาดใจคือเธอสามารถสวมมันได้เกือบพอดี
ติดจะหลวมก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา อย่างไรก็ตามเธอชอบ
ย่อนับว่าใช้ได้ทั้งนั้น

"เหมาะกับหลานจริงๆ ด้วย"

"ของใครคะคุณปู่ เเพรย์ไม่เคยเห็นเลย นี่ก็เพิ่งรู้ว่าบ้านเรามีแหวนที่
สวยงามขนาดนี้ด้วย" จริงๆ แล้วมีเครื่องประดับที่จัดว่าสวยงามอีกมากมายหลายสิ่ง
ในบ้านหลังนี้ หรือที่เอาไปฝากธนาคารไว้ก็มี แต่เธอสนใจแหวนวงนี้เป็นพิเศษ

"ของคนในรูปที่หลานใส่บาตรให้เธอเกือบทุกวันนี่ล่ะ" ปู่ตอบ มีรอยยิ้ม
เอ็นดูส่งมา

อธิษฐานพลันรู้สึกตัวว่าตัวชานชาตั้งแต่กลางอกลงสู่ทุกปลายนิ้ว เมื่อได้
รับรู้แหวนที่เธอกำลังสวมอยู่นี้ แท้ที่จริงแล้วเป็นของท่านทวด...

แม้จะได้รับของขวัญชิ้นแรกเป็นคนโตๆ หูห้องหนึ่งแถวโศกแล้ว
แต่ด้วยความโลภ อธิษฐานก็รับของขวัญชิ้นที่สองมาจากคุณปู่อีกรอบด้วย

ก็เธอชอบ...ช่วยไม่ได้เลยที่เธอจะชอบ เธอชอบแหวนนี้มากกว่าคนโตๆ
ห้องนั้นที่คุณปู่ทำเรื่องซื้อให้เสียอีก ก็เพราะแหวนวงนี้นะเป็นถึงของรักของหวง
ของท่านทวดเสียวนะ อธิษฐานได้ฟังมาแบบนั้น คุณปู่เพิ่งเล่าให้เธอฟังเมื่อ
สองชั่วโมงก่อนหน้านี้เอง

ถึงเมื่อตอนบ่ายจะโดนพี่ชายขโมยเงินเฉย แต่ก็ใช้ว่าวันนี้จะไม่มีเรื่องดีๆ
เกิดขึ้นเลย เพราะอย่างน้อยมันก็มีแล้วหนึ่งเรื่อง เธอขอบคุณคุณปู่เข้าใจ
สามรอบ และเมื่อรับมือเย็นแล้วก็ไม่ลืมแวะไปขอบคุณท่านทวดด้วย พร้อม
สัญญาว่าเธอจะรักษาแหวนของท่านให้ดี ฉะนั้นขอให้ท่านอย่าได้กังวล
เกี่ยวกับมันเลย

อธิษฐานกลับมาที่ห้องนอนตอนค่ำ อาบน้ำ ผลิตเสื้อผ้ามายืนในชุดใหม่
เตรียมตัวเข้านอน เธอหยิบหนังสือจากห้องสมุดกลับมาด้วยเล่มหนึ่ง ถึงจะเคย

อ่านหลายรอบแล้ว แต่ก็ยังอ่านซ้ำได้อยู่ ตั้งแต่ว่าความสัมพันธ์ของท่านทอดกับท่านหญิงอีกองค์หนึ่งเป็นดั่งรักต้องห้ามที่ไม่อาจสมหวัง ดังนั้นเธอจึงชอบผลงานการประพันธ์ฉบับนี้ของ 'วิลเลียม เชกสเปียร์' เป็นพิเศษ

มือเรียวสวยหยิบ 'โรมิโอ แอนด์ จูเลียต' ขึ้นมา เปิดพลิกหน้ากระดาษ แล้วอ่านใหม่อีกรอบหนึ่ง

เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่ารักนั้นเริ่มต้นมาจากตรงไหน อาจจะพบกันแล้วถูกใจ หรืออาจจะใช้วันเวลาเพื่อเรียนรู้ที่จะรักกัน

เธอไม่เข้าใจหรอก มันยากเกินไปสำหรับเธอ และเธอก็อธิบายไม่ได้ด้วย คินนี่พอเท่านั้น เธอปิดหนังสือลง ส่งมันไปอยู่ตรงโต๊ะไม้เคียงหัวเตียง เอนร่างนอนฟังเสียงเครื่องปรับอากาศที่กำลังทำงานแล้วหลับไป

ลัทธิเคลื่อนไปตามถนนหนทางเข้าสู่ตลาด ม้าสีน้ำตาลตัวโตเทียมกูป* วิ่งตรงไปเรื่อยๆ ตามการบังคับของนายสารถี กระทั่งมาถึงตึกแถวคูหาหนึ่ง จึงค่อยชะลอหยุดอย่างช้าๆ เพื่อให้ผู้โดยสารได้ลงไปทำธุระกับพ่อค้าที่ยืนอยู่ในร้าน

หม่อมเจ้าหญิงศศิณภรรับสั่งให้สารถีรออยู่ด้านนอก พร้อมระบุให้เขาช่วยจัดแจงนำรถม้าหลบทางผู้คนที่กำลังสัญจรไปมารายอื่นด้วย เพราะเธอไม่อยากจะรบกวนชาวบ้านในตลาดนัก จากนั้นทรงดำเนินเข้าไปในร้านเครื่องประดับพร้อมหญิงรับใช้คนสนิท โดยทรงคิดมาจากตำหนักแล้วว่าจะมาทำอะไรที่นี่

ฝั่งบุตรชายเจ้าของร้านที่อยู่เฝ้าร้านแทนบิดาชั่วคราวมองการแต่งกายของลูกค้านานๆ เธอมีกิริยาสง่างามทุกอย่างก้าวตั้งแต่เข้ามาปรากฏตัวต่อหน้า เขาดูปราดเดียวก็รู้ว่าเธอคงเป็นเจ้านายที่มาจากในวังเป็นแน่ มิแน่ว่าอาจเป็นถึงธิดาของเสด็จในกรมฯ พระองค์ใดพระองค์หนึ่ง จึงรีบตรงเข้าไปค้อมศีรษะต้อนรับด้วยความนอบน้อม

"ไม่ทราบว่ามีภารกิจใดให้กระผมรับใช้หรือขอรับ"

* กูป หมายถึงประทุนบนหลังช้าง หรือประทุนรถม้าที่มีลักษณะเป็นหลังคาแบบค่อมโค้ง

"ท่านหญิงทรงมีประสงค์อยากได้แหวนวงใหม่ จึงเสด็จมาเพื่อทอดพระเนตรที่นี่" หญิงรับใช้ที่ติดตามมาด้วยเป็นฝ่ายเอ่ยตอบ ไม่นึกชอบใจนักที่พ่อค้าเลือกใช้คำไม่เหมาะสมกับท่านหญิงของหล่อน

"ขอฝ่าบาทประทานอภัยให้กระหม่อมด้วยเถิดขอรับ" บุตรชายเจ้าของร้านมีสีหน้าตื่นตระหนก เพราะเขาไม่เคยมาช่วยงานพ่อจริงจึงเลยสักครั้ง ครั้นพอมีเจ้านายเสด็จมา จึงไม่รู้ว่าตัวเองควรทำอะไร ได้แต่พุดผิดพุดถูกด้วยความตื่นเต็น

"ฉันไม่ถือโทษ" ท่านหญิงศศิณาทรัส ไม่ใช่ชาวบ้านทุกคนจะรู้ธรรมเนียมการปฏิบัติตนต่อหน้าเจ้านาย และเธอก็ไม่ใช่คนมากเรื่องถึงเพียงนั้น จึงบอกเขาไปว่า "ไม่ต้องมากพิธีนักหรอก ฉันแค่อยากมาคุยเรื่องสั่งทำแหวนสักหน่อยร้านของคุณรับทำไหม"

"รับทำกระหม่อม"

"ฉันมีแบบมาแล้ว คุยรายละเอียดสักครู่ น่าจะเข้าใจ" ท่านหญิงศศิณาทรงหมายถึงรูปแบบของแหวนที่อยากให้เขาช่วยทำ ซึ่งเธอบรรจงวาดและออกแบบเองกับมือ ทรงหันไปรับสั่งกับแก้วว่า "แก้วเอากะดาศให้เขาดูเถอะจะได้เห็นภาพ"

"เพคะ ท่านหญิง"

การเจรจาเรื่องแหวนที่ท่านหญิงต้องการสั่งทำ ใช้เวลาคุยอยู่นานพอสมควร เพราะท่านหญิงทรงเห็นว่ามันจะเป็นของแทนพระทัยเพียงสิ่งเดียวที่จะมอบให้ใครคนนั้นได้ จึงไม่ยากให้เกิดความผิดพลาดประการใด และเมื่อเสด็จกลับโดยรถม้าแล้ว ระหว่างทางมุ่งไปสู่วังสีตลรัศมี ท่านหญิงก็ตรัสถามผู้ติดตาม

"แก้ว...แก้วว่าพี่หญิงวีจะชอบไหม"

"ถ้าเป็นของขวัญจากท่านหญิงแล้ว หม่อมฉันว่าท่านหญิงวีจะโปรดยิ่งกว่าโปรดอีกเพคะ"

ได้ฟังดังนั้น มุมโอบริษฐของท่านหญิงก็คลีแยมสรวล...

เก้าโมงเช้า อธิษฐานส่งข้อความถึงคุณพ่อคุณแม่ที่อาศัยอยู่ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ทั้งคู่ย้ายไปปักหลักอยู่ที่โนนเมื่อหลายปีก่อน นานที่ปีหน้าจะแวะเวียนกลับมาเยี่ยมบ้านสักคราวหนึ่ง ซึ่งคุณปู่ก็ไม่ว่าอะไร แค่นับว่าบุตรชายไม่ค่อยกลับบ้าน ยังดีที่อุตสาหะทั้งหลายเอาไว้เป็นเพื่อนคลายเหงา

ไม่ว่าคุณปู่จะเหงาอยู่คนเดียวเสียเมื่อไหร่ ท่ามกลางผู้คนมากมาย อธิษฐานคิดว่าเธอเองก็เหงามากเหมือนกัน ขนาดช่วงที่ยังไปเรียนอยู่นั้น มีเพื่อนหลายคนรายล้อมก็ยังกลบเกลื่อนความเหงาไม่ได้เลย คนยิ่งมาก ยิ่งเหงาเสียยิ่งดัง ปากก็ยิ่งเสียบ ซึ่งเธอไม่เข้าใจเหมือนกันว่ามันเป็นเพราะอะไร

เมื่อคืนอธิษฐานฝัน แคว้นแรกที่สวมแหวนของท่านทวดก็เกิดอาการฟุ้ง่านเสียแล้ว ภาพในฝันชัดเจนราวกับเป็นเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นจริง 'พีเทรีย' ที่ท่านหญิงศินภาพูดถึงนั้นคงหมายถึงหม่อมเจ้าหญิงเพียงรวีหรือท่านทวดของเธอนั่นเอง ซึ่งเธอก็รู้ว่าคนที่อยู่ในฝันนั้นคงเป็นคนรักของท่าน

ทว่า...ทำไมท่านหญิงศินภาถึงมีใบหน้าน่าละม้ายคล้ายเธอจนเหมือนพิมพ์เดียวกันอย่างนั้นละ

นี่เธอคงเป็นเอามาก เพื่อหนีงานเก็บไปฝันว่าตัวเองคือท่านหญิงศินภา เรื่องนี้จะเล่าให้ใครฟังไม่ได้เป็นอันขาด แม้แต่คนสนิทอย่างพีมลินท์ก็ตาม

เธอดิอะไรเรื่อยเปื่อยจนถึงเก้าโมงสิบห้า เอาอีกแล้ว ใบหน้าของพีกษชากรแทรกเข้ามาในหัวจนได้ เธอพยายามไม่สนใจแล้ว แต่พอผลอเมื่อไหร่ก็ลงเอยแบบนี้ตลอด

เธอคิดถึงพีกษชากร...

เสียงเรียกเข้าของสมาร์ทโฟนช่วยหยุดเธอจากความฟุ้ง่านได้ชั่วระยะหนึ่ง เมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์ที่คุ้นเคยจึงกดรับสายทันที เป็นพีเทียนที่โทรมา

"สวัสดีค่ะพีเทียน"

"ดีค่ะเพรีย" ผึ้งโนนทักทายแล้วก็เสียบไป

"พีเทียนมีอะไรคะ"

"อ่า ขอโทษค่ะ เมื่อกี้พีหันไปคุยกับเลขาฯ มา คือว่า...เดี๋ยวนะค่ะ"

"ค่ะ" และเธอก็รอ

"อ่า ต่อค่ะ วันนี้เพรียกว้างมั๊ยคะ"

"กว้างค่ะ พี่เทียนจะชวนไปไหนคะ" ได้ออกไปกับพี่เทียนบ้างก็ดี วันนี้มีแต่เรื่องให้คิดมาก เบื่อบ้าน เหนงด้วย

"เที่ยงนี้ไปทานข้าวกันค่ะ พี่เล็กประชุมประมาณเที่ยง สะดวกมั๊ยคะ"

"ได้ค่ะ เดี่ยวเพรียออกไปเลย"

"ให้พี่ส่งคนไปรับหรือจะมาเองคะ"

"ไปเองค่ะ เจอกันเที่ยงนะคะ ที่เดิมใช่มั๊ยคะ"

"เจอกันเที่ยงค่ะ อาจจะเลตนิดหน่อย หรืออาจจะเร็วกว่านั้น รอที่เดิมนะคะ หวังรับรอง"

"ได้ค่ะ"

อธิษฐานวางสายจากพี่เทียน แล้วจึงเตรียมตัวเพื่อที่จะออกไปข้างนอก โดยไม่ลืมบอกคุณปู่ก่อนไปด้วย มือเที่ยงท่านจะได้ไม่ต้องรอเธอ

ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์กำลังจะประสบกับสภาวะล้มตลาลด แต่ผู้ถือหุ้นทุกคนภายในห้องประชุมใหญ่กลับทะเลาะแฉเห็นชอบให้กับไอเดียของตะวันตกที่หยิบยกแผนการเปิดบริษัทย่อยแห่งใหม่ขึ้นมา จุดมุ่งหมายคือการรับสร้างคอนโดหรูใหม่ทั่วประเทศ รวมถึงโครงการบ้านจัดสรรที่จับกลุ่มลูกค้าระดับบนภายใต้สังกัดของเดอะคราวน์

'เราไม่ได้สร้างแค่ที่อยู่อาศัย แต่เราสร้างสถาปัตยกรรมแห่งความภาคภูมิใจของทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้าน'

นั่นคือประโยคสุดท้ายที่ตะวันตกพูดไว้ก่อนปิดการประชุม ขณะนี้นาฬิกาบอกเวลาสิบเอ็ดโมงกับอีกสี่สิบสองนาที่ อธิษฐานคงมาถึงแล้ว เธอจะไปหาน้องที่ห้องรับรอง แต่ต้องแวะไปห้องน้ำก่อน จึงบอกผู้ถือหุ้นคนสำคัญที่ตนเองชวนไปรับมือเที่ยงด้วยกันว่า

"เทียนไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ เจอกันที่ห้องรับรอง"

"ค่ะ พี่จะไปรอที่นั่น"

เมื่อแยกจากตะวันตกมาแล้ว ร่างสูงเพรียวเกินร้อยเจ็ดสิบห้ากิโลเมตร

มายังห้องรับรองที่ว่างเพื่อนั่งรอ แต่พอมาถึงก็พบว่ามีคนจับจองโซฟามุมโปรด
อยู่ก่อนแล้ว

มันเคยเป็นมุมของเธอ เป็นของเธอมาโดยตลอด แม้แต่ผู้ถือหุ้นอาวุโส
รายไหนก็ยังไม่เคยมาแย่งเธอนั่งเลย เพราะต่างรู้กันดีว่าถ้าเธอมา เธอจะเลือก
มุมนั้น แล้วมันอะไร

ผู้หญิงสวมเสื้อคอเต่าสีขาวที่นั่งก้มหน้าอยู่ตรงนั้น หล่นมาจากไหนกัน
ถึงไม่รู้ว่าเป็นมุมประจำของเธอ แต่เอาเถอะ กษิษากรไม่ได้โกรธ เธอแค่
แปลกใจ เพราะมันไม่เคยเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น สุดท้ายเธอก็เลือกโซฟา
ตัวใหม่แล้วนั่งลงแทน ซึ่งเป็นฝั่งตรงกันข้ามกับอีกคนพอดี และเมื่อเธอเอนหลัง
เรียบร้อยก็พบว่าตนเองพลาดไปเสียแล้ว

ฉลาดนัก...เคยเจอกันมาแล้วครั้งหนึ่ง ทำไมถึงเพิ่งมาสังเกตเอาตอนนี้
จะลูกไปก็ไม่ทันการณ์แล้ว เมื่อเจ้าของร่างบางเงยหน้าขึ้นมาสบตาพอดี
"พีเอิร์ล" อธิษฐานเรียก เธอกำลังนึกถึงอีกฝ่ายอยู่พอดี แล้วที่กษิษากร
ก็มาปรากฏตัว

คนที่หนีไปไหนไม่ได้แล้วค่อยคลี่อ้ม ก่อนเอ่ยทักทายกลับไป

"สวัสดิ์ค่ะคุณเพรย์"

"สวัสดิ์ค่ะ พีเอิร์ลมาทำอะไรที่นี่คะ"

"พี่เป็นผู้ถือหุ้นค่ะ มาประชุม"

"อาอะ แล้วนี่พีเอิร์ลโกรธอะไรเพรย์เปล่าคะ" อธิษฐานเอ่ยปากถาม
ตรงๆ กับเรื่องที่สงสัยมาตลอดหลายวัน

"โกรธ?" กษิษากรทำหน้าง เธอขมวดคิ้ว "พี่จะไปโกรธคุณเพรย์เรื่องอะไร
กันคะ"

"ไม่รู้ค่ะ แต่พีเอิร์ลดูเฉยชาหลังจากวันนั้น ไม่ใจดีเหมือนตอนที่อยู่
ร้านอาหาร"

"อืม..." กษิษากรลากเสียงหวานในลำคอ เธอควรแก้ตัวอย่างไรดี

"เพรย์ทำอะไรผิดรีเปล่าคะ หรือว่าทำให้พีเอิร์ลไม่ชอบใจตรงไหนมั๊ยคะ"
อธิษฐานทั้งหัวใจ ทั้งอึดอัด มันค้างค้ำจนอยากหาที่ระบายออก และเธอกำลัง

สบโอกาส

"ไม่ค่ะ"

"พีเอิร์ลแน่ใจมั๊ยคะ"

"แน่ใจสิคะ คุณเพรย์ไม่ได้ทำผิดอะไร แล้วพีก็ไม่ได้โกรธอะไรคุณเพรย์เลย" กษิษากรพูด

อธิษฐานเจียบ เธอจ้องหน้าพีที่กษิษากร แหวตฉายความเอาแต่ใจจางๆ ไม่ชัดเจนนัก เธอถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"จั้นถ้าไม่โกรธ แล้วทำไมไม่เรียก 'หนู' เหมือนเดิมล่ะคะ ทำไมต้องเรียกว่า 'คุณ' ด้วย"

"อืมมม..." กษิษากรเกือบขีดปาก เธอกำลังโดนเด็กดื้อนอน ไม่สิ เธอถูกลှอนดื้อนอนมาเรื่อยๆ จนหลังชนกำแพงแล้วต่างหาก แต่ไม่หрок เธอจะบอกให้หล่อนได้เข้าใจ "พีไม่อยากเรียกคุณเพรย์ว่าหนูคะ เพราะเราไม่สนิทกัน ถ้าพีเรียกแบบนั้นเกรงว่าจะเป็นการไม่ให้เกียรติคุณเพรย์ได้"

และอีกฝ่ายก็สวบกกลับด้วยน้ำเสียงสุภาพราบเรียบ

"แต่เพรย์อนุญาตคะ พีเอิร์ลเรียกแบบนั้นได้ เพรย์ฟังแล้วรู้สึกสบายใจกว่าคำว่า 'คุณ' เยอะเลย"

"เอาอย่างนั้นนะคะ?" กษิษากรถามย้ำอีกครั้ง เธอยังไม่เข้าใจเลยว่าตัวเองกำลังมีอะไรอยู่

"ใช่ค่ะ เพรย์ต้องการแบบนั้น"

"ค่ะ หนูก็หนู"

ยอมเรียกว่า 'หนู' ตามที่หล่อนต้องการก็ได้ วันนี้เธอเสียท่าแล้วโดยดุษณีไว้วันอื่นค่อยว่ากันอีกที

ส่วนคนที่ยืนมองอยู่ข้างนอกมาครู่หนึ่งแล้ว พอเห็นห้องเจียบก็เลยพุดออกไป ตะวันนึลนั่นเอง

"เราไปทานข้าวกันเถอะคะ หิวแล้ว"

กษิษากรหันไปมองรุ่นน้อง เธอคงต้องอ้างว่าติดธุระอื่น วันนี้คงไปด้วยไม่ได้ แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร คนที่นั่งอยู่โซฟาฝั่งตรงกันข้ามก็ใช้สิทธิ์พุดก่อน

"พีเอิร์ลไปด้วยกันนะคะ ทานข้าวกับพีเอิร์ลแล้วอร่อยดี"

คนที่ถูกดักแล้วทั้งสองทาง ฝั่งหนึ่งก็รุ่นน้อง ส่วนอีกฝั่ง...เธอยังไม่เข้าใจเลย
ว่าทำไมถึงต้องยอมหล่อนตลอด แต่คราวนี้คงไม่ง่าย

"คะ ไปก๊ไป"

ไม่ง่ายที่จะปฏิเสธ...

ดอยยาบ

บทที่ ๔

นับเป็นเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงที่นั่งอยู่ในร้านอาหาริตาเลียนกลางซอย สุขุมวิทที่สี่สิบหก กัษษากรมองออกไปข้างนอก พยากรณ์อากาศบอกว่าตลอดทั้งสามวันถัดจากนี้ไปฝนจะโปรยปรายลงมา นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนปรายจับเฉดของท้องฟ้า เธอเห็นสีเทาหม่นครึ้ม มีกลิ่นไอชื้นของหยาดฝนกรุ่นแทรกมาเป็นระยะ แม้มันจะยังไม่หล่นโปรย

แต่เดี๋ยวต้องตกแน่ๆ กัษษากรคิด ดีที่ไม่ติดว่าต้องทำธุระอะไรต่อ ก็แค่นั่งรถกลับไปพักผ่อนที่บ้าน ดังนั้นเธอจึงไม่กังวลหากฝนจะตกหรือการจราจรจะติดขัด แต่คนที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามนั้นสิ ดูหล่อนมีท่าทีคล้ายกำลังคิดมากอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเห็นดังนั้น กัษษากรที่ไม่ถนัดกับการใส่ใจเรื่องของคนอื่นนัก ก็ลองเอ่ยถามออกไป

"มีอะไรเหรอเทียน ไม่ชอบฝนเหรอคะ"

"เปล่าค่ะ" ตะวันนิลสั่นศีรษะ เธอบอก "เทียนมีนัดตอนบ่ายสอง แต่เกรงว่าจะไปไม่ทันค่ะ เลยขี้ใจหนอย ไม่เป็นไร"

คนฟังเหลือบมองนาฬิกาปิเกตส์เงินบนข้อมือ ตอนนี้เพิ่งบ่ายโมง เธอจึงถามอีก "นัดไว้ไกลเลยเหรอคะ ถึงคิดว่าคงไปไม่ทันก่อนบ่ายสอง"

"ไม่ไกลค่ะ แต่ต้องไปส่งน้องด้วย เลยคิดว่าไม่ทัน" ตะวันนิลพุด คนขับรถของอธิษฐานถูกสั่งให้กลับไปแล้ว น้องนั่งรถมาที่ร้านนี้พร้อมเธอ และเธอคือคนที่ต้องรับหน้าที่ไปส่งน้องกลับวังอุษณกรด้วย

กษัตริษาลอบถอนหายใจ แต่ยังคงไว้ซึ่งกิริยาสุ่ม เธอกวาดสายตามองไปรอบๆ คนที่ขอตัวออกไปล้างมือยังไม่กลับมา ดังนั้นนี่คือโอกาสที่เธอควรจะคุยกับตะวันตกิลตามตรง

"เทียนคะ"

"คะ?"

"น้องเพรียไม่รู้ใช่ไหมคะว่าพี่คือใคร"

อีกฝ่ายสีหน้าจืดเฉือนไปเสียวินาทีหนึ่ง แต่เจ้าของใบหน้าสวยที่ดูไม่มีอะไรต่อสิ่งใดบนโลกก็เปลี่ยนมันกลับให้เป็นรอยยิ้มอันไม่รู้ร้อนรู้หนาวตะวันตกิลพูดด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี

"ไม่รู้หรอกคะ หรือว่าพี่เริลอยากให้น้องรู้ล่ะคะ"

"น้องไม่รู้ะไม่เป็นไรคะ แต่เทียนรู้"

"แล้วยังไงคะ เทียนไม่เห็นจะเข้าใจ" ตะวันตะวันตกิลถามหน้าซื่อ

และกษัตริษารยอมแพ้ เธอแค่ไม่อยากเสียเวลาเถียงหล่อน คนคนนี้นี่ดีหน้ามันเก่งเกินไป

"อืม...ช่างเถอะคะ เธอเป็นว่าถ้าวันนี้เทียนมีธุระ พี่จะไปส่งน้องที่บ้านแทนเอง"

"จะไม่เป็นการรบกวนพี่เริลใช่ไหมคะ"

กษัตริษายิ้ม สายหน้าเบาๆ พลางบอก "ไม่รบกวนหรอกคะ พี่ผ่านทางนั้นพอดี แล้วมันก็ไม่ไกลด้วย"

"นั้นขอบคุณคะ ฝากน้องด้วยนะคะ"

รออิษฐานกลับมา ตะวันตะวันตกิลเรียกบริกรเพื่อขอใบเสร็จค่าอาหาร เธอชำระมันด้วยบัตรเครดิต พอทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก็พากันออกมายังลานจอดรถของร้าน พร้อมกับบอกน้องให้รู้ว่าหล่อนต้องกลับบ้านพร้อมใคร

ไม่มีท่าทีแปลกใจใดๆ ไร้ซึ่งคำปฏิเสธอันมักจะได้ยินตามบทธะครหรือบทสนทนาในฉากของนิยายว่า 'เกรงใจ' หรือ 'ไม่เป็นไรคะ' เดียวเรียกรถกลับเองได้ แต่กลายเป็น 'ขอบคุณคะ พี่เริลใจดีที่สุดในโลกเลย' อะไรแบบนั้น บางทีตะวันตกิลก็แอบคิดว่าน้องสนิทกับกษัตริษามากเกินไปหรือเปล่า ถึงจะ

หน้าคล้ายกับใครบางคนในรูป ทว่าอย่างไรก็เป็นคนละคนกัน

ช่างเถอะ... เธอสรุปเอาเองว่าขอแค่นี้เองมีความสุขก็พอแล้ว แต่ความสุขนี้มันจะคงอยู่ได้เนิ่นนานสักเท่าไรกัน คิดพลางมองรถเบนตีสี่สีขาวที่เคลื่อนออกจากลานจอดไป กระทั่งพ้นอาณาเขตของร้าน ออกสู่ถนนสายนั้น ปลายทางคือวังอุษณกรที่อธิษฐานไม่อาจรู้ได้เลยว่าคนที่ยอมไปส่งหล่อนถึงที่นั่น แท้จริงแล้วเป็นใครกันแน่

ยี่สิบหกนาที่ต่อมา วังอุษณกรก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้า ความตระการตานี้ยิ่งใหญ่ แต่กระนั้นก็ยังเป็นรองฝั่งสีดลรัศมีอยู่ดี

อย่างไรก็ตาม...

กษัตริกรู้สึกชื่นชมในความพยายามของคนบ้านนี้ เมื่อร้อยกว่าปีก่อนที่เธอเคยได้ยินจากเรื่องเล่า วังเก่าของต้นตระกูลนี้ตั้งอยู่ตรงเทวศร์ เป็นวังขนาดกลาง ดำหนักไม่ใหญ่โตนัก หากแต่ปัจจุบันกลับสามารถก้าวขึ้นมาถึงจุดนี้ได้ นับว่าเก่งมากทีเดียว

เธอรู้สึกถึงความอึดอ้อมที่อยู่ในใจ รวมถึงมีความภาคภูมิใจลุ่มลึกแม้จะไม่เคยมีส่วนเกี่ยวข้อง และไม่รู้ว่าทำไมถึงรู้สึกแบบนี้ เธอก็แค่ได้มาเห็นที่นี่

"พีเอิร์ลคะ เดียวเข้าไปนั่งพักในบ้านเพรย์ก่อนนะคะ" อธิษฐานบอกตอนที่ประตูรั้วกำลังเลื่อนเปิด เมื่อผู้ดูแลทางเข้าเห็นเธอลดกระຈกลง เขาก็ปราคาจากความสงสัย

"พีไม่สะดวกค่ะ วันนี้คงต้องรีบกลับ" กษัตริกรหันไปบอก

"แต่เพรย์อยากให้เราพีเอิร์ลเข้าไปข้างใน" เพราะเธอจะได้รอดด้วยว่าท่านทวดของเธอนั้นหน้าเหมือนพีกษัตริกรมากแค่ไหน

"ไม่ค่ะ" อีกคนยังยืนยันคำเดิม

"ทำไมล่ะคะ"

"คุณเพรย์คะ" กษัตริกรเรียก เธอกำลังสบโอกาส และควรจัดการให้เรียบร้อยในคราวนี้ เรื่องมันจะได้จบเสียที

คุณเพรียกอีกแล้ว...เจ้าของชื่อทำหน้ามึนเล็กน้อย แต่ก็ขานรับโดยดี

"คะ? เพรียกก็แค่อยากให้พี่เอิร์ลเข้าไปแป๊บเดียวเอง ไม่นานหรอกคะ" แค่เพื่อให้ได้เห็นรูปภาพของท่านทวดเท่านั้น นั่นคือสิ่งเดียวที่อธิษฐานต้องการ "ขอบคุณนะคะ แต่คนที่นี่ไม่ต้อนรับพี่หรอกคะ เชื้อพี่เถอะ" กษัตริษากอดเธอสุดลมหายใจเข้าไปในปอดแล้วรู้สึกตัวหนักขึ้นมา บรรยากาศในรถก็น่าอึดอัด

"ทำไมจะไม่ต้อนรับล่ะคะ ก็เพรียกชนพี่เอิร์ลอยู่นี่ไง"

"นั่นก็เพราะคุณเพรียกไม่รู้ค่ะว่าพี่เป็นใคร คุณเพรียกถึงได้ชวนพี่เข้าไปข้างใน"

"แล้วพี่เอิร์ลเป็นใครล่ะคะ ไม่ใช่รุ่นพี่ของพี่เทียน หรือผู้ถือหุ่นของเมธากรณ์เหรอ" อธิษฐานถาม เธอรู้มาแค่นั้น และมันก็ไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่จะชวนพี่กษัตริษารับเข้าบ้านไม่ได้ ใครมันบังอาจไม่ต้อนรับแขกคนสำคัญของเธอ เธอจะขอให้คุณปู่เชิญพวกเธอออกจากงานพร้อมของชาว

กษัตริษารับไป มองประตูรั้วที่เปิดจนสุดทางแล้วแต่เธอยังไม่เคลื่อนเข้า มองถนนสี่ขาขวมนเทา มองวังอุษณกรที่ตั้งตระหง่านอย่างยิ่งใหญ่ ณ ตรงนั้น ก่อนจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบอย่างเก็บอารมณ์

"พี่ชื่อกษัตริษาค่ะ"

"..." อธิษฐานเงยบออย่างคนที่กำลังรอฟัง เธอรู้ว่าคุณช่างฯ ชื่อกษัตริษาร แล้วมันเป็นอย่างไรต่อไปละ หลังจากนั้น

"กษัตริษาร สีสลรัศมี"

ราวกับมีเข็มเล็กๆ สักพันเล่มทิ่มเบาๆ ตามได้ผิวหน้า ซาลงมาตรงลำคอ แล้วก็สลับไปในอก รู้สึกอื้ออึงบอกไม่ถูก อธิษฐานไม่เข้าใจเลยว่าทำไมตัวเองถึงไม่เข้าใจ กษัตริษารแปลว่าพระจันทร์อย่างนั้น...แล้วทำไมเธอถึงไม่เคยเข้าใจว่าอีกฝ่ายอาจเป็นญาติทางไหนของสีสลรัศมีสักทางหนึ่ง

ทั้งบุคลิกภาพสง่างาม กิริยาและวาทะจาหนุ่มล่อล่อนหวาน การวางตัวดีแบบนั้น สัมกับสถานะความเป็นผู้ดีเก่าอยู่แล้วทุกกระเบียด

พอพิจารณาใหม่อีกครั้งอย่างตั้งใจแล้ว พี่กษัตริษารคู่ควรเป็นคนของฝั่งสีสลรัศมีโดยแท้ และอธิษฐานไม่แปลกใจเลย ตอนนี้อธิษฐานแค่พูดไม่ออก

ปากเธอมันไม่ผลิตถ้อยคำได้อีก ได้แต่มองพี่กัษณากรเปิดประตูลงจากรถไป ก่อนที่จะเดินอ้อมมายังฝั่งของเธอ พร้อมเปิดประตูรถให้ ทั้งสองมองหน้ากัน ริมฝีปากนั้นมีรอยยิ้มเคลือบจิตจาง และพี่กัษณากรก็พูดขึ้นว่า

"พี่ขอส่งคุณเพรย์แค่ตรงนี้นะคะ เป็นเกียรติมากแล้วที่มีโอกาสมาเยือน ที่นี้ขอบคุณมากค่ะ"

"ขอบคุณมากค่ะ" อธิษฐานแทบลืมนึกคำพูดโดยสิ้นเชิง เธอยังคงนั่งงงกับข้อมูลที่ได้เพิ่งรับรู้ได้แต่ขอบคุณแล้วเดินทิ้งระยะห่างออกมา ฝ่ามือรองของพี่กัษณากรแล่นไถลออกไป พลันสายตาเหลือบไปเห็นพุ่มดอกไม้สีขาวบริสุทธิ์ริมทางเดินเข้าบ้าน กลีบอบบงบางของมันสัมผัสผืนเม็ดแรกของพายุแล้ว

ร่างบางเดินเข้าบ้านด้วยเสื้อผ้าที่มีร่องรอยของฝนเล็กน้อย เธอไม่เปียกอะไรนัก เพราะผู้ดูแลที่เฝ้าอยู่ตรงประตูรั้วถือร่มเดินมาส่งถึงหน้าประตูบ้าน ก่อนจะกลับออกไปอยู่ประจำตรงป้อมสีขาวของเขา อธิษฐานเดินเข้าบ้านผ่านโถงทางเดินแล้วตรงไปยังห้องอ่านหนังสืออย่างเคย ถ้าคุณปู่ไม่อยู่ที่นั่น ท่านก็คงอยู่ที่สวนฝั่งใดฝั่งหนึ่งของบ้าน ซึ่งตอนนี้ตัดสินใจแล้วล่ะนะทั้งไปได้เลย เพราะห้องฟ้าไม่เป็นใจให้ออกไปนั่งเล่นหรอก

เมื่อมาถึงห้องหนังสือ อธิษฐานก็เจอคุณปู่ตามที่สัญชาตญาณของเธอบอก ท่านนั่งอยู่ที่มุมเดิม และกำลังอ่านหนังสือเรื่อง The Old Man and the Sea ของเฮอร์เนสต์ เฮมิงเวย์ แต่ก็คงต้องพักไว้สักครู่

"คุณปู่คะ" เธอเรียก

"กลับมาแล้วหรอ ไปทานข้าวกับพี่เค้าเป็นยังไง อร่อยมั๊ย" คุณปู่ถามคั่นหนังสือแล้ววางลงไป

"อร่อยค่ะ เพรย์ชอบมากเลย" อธิษฐานนั่งลงตรงเก้าอี้ใกล้ๆ คุณปู่

"ก็ดีแล้ว หลานมีความสุขก็ดี"

"คุณปู่คะ" คนอายุน้อยขังใจ แต่สุดท้ายเธอก็ถามออกไป "ถ้าเพรย์อยากรู้จะไปบางอย่าง เพรย์ถามคุณปู่ได้มั๊ยคะ"

"ลองถามมาสิ ถ้าปู่ตอบได้ ปู่จะตอบ"

"...ทำไมเราถึงต้องไม่ชอบสีตลรัศมีล่ะคะ"

"..."

เสียงเซียบ ตอนนี้อริษฐานเปรียบห้องสมุดเป็นเหมือนสุสานของหนังสือหรือบางทีก็อาจเป็นสุสานแห่งคำถามของเธอด้วย เธออาจต้องฝึความอยากรู้เอาไว้ที่นี่ ในเมื่อมันไม่มีคำตอบอะไรจากผู้รู้

แต่แล้วคุณปู่ก็ยอมพูด "เพราะว่าคนบ้านนั้นนะ ใจร้าย"

"ทำไมถึงว่าใจร้ายล่ะคะ"

"ใจร้ายกับคนในรูปของหลาน"

อริษฐานเซียบ เธอหนึ่งไปนานก่อนเอ่ยปากถาม "ใจร้ายยังงัยกับท่านทวดคะ"

คราวนี้คุณชายอหส์กรเซียบ ไม่ยอมตอบคำถาม หลานสาวจึงถามเกริ่นนำไปยังสิ่งที่หล่อนคาดการณ์ไว้ด้วยตนเองว่า

"พวกเค้าทำให้ท่านทวดจากไปเร็วใช่มั้ยคะ"

มีเพียงรอยยิ้มบางของคุณชายอหส์กรแทนคำตอบ หลานสาวกล่าวขอขอบคุณแล้วขอตัวไปทำอย่างอื่นต่อ ผู้สูงวัยมองตามแล้วคิดไป อริษฐานเป็นเด็กฉลาดแต่หล่อนรู้เท่าที่ผู้ใหญ่อนุญาตให้หล่อนรู้ขณะนี้หล่อนไม่รู้อะไรที่มากไปกว่านั้นแต่อีกไม่นานหรอก

เดียวหลานก็รู้ทุกอย่างเอง เมื่อถึงเวลาอันสมควร

จากบ่ายครึ่งถึงหกโมงเย็น กระทั่งรับมือเย็นพร้อมคุณปู่เรียบร้อยแล้ว อริษฐานก็กลับขึ้นมายู่ในห้องส่วนตัวจนกระทั่งสองทุ่มครึ่ง ท้องฟ้าก็ยังไม่เปิด คืนนี้มองไม่เห็นพระจันทร์ และก็ไม่ได้เห็นดาวดวงอื่นๆ ด้วย มันเป็นคืนหม่นมืด อิมคริมไปหมดทั้งบรรยากาศและความรู้สึก เธอนึกไม่ออกเลยว่าควรจะจัดการกับหัวใจของตัวเองในวันถัดไปอย่างไร ควรไปถามคุณปู่อีกทีดีไหมว่าความเกลียดชังที่มีต่อสีตลรัศมีนั้นคลี่คลายลงหรือยัง ถ้าหากว่ายังแล้วฝึบ้านเธอจะโกรธแค้นอีกฝึไปอีกนานเท่าไร ก่อนหน้านี้อริษฐานไม่เคยเข้าใจถึงประเด็นความขัดแย้งของทั้งสองตระกูลเลยด้วยซ้ำ แล้วทำไมเธอถึงจะยุ่งเกี่ยวกับพีกษษากรไม่ได้ มันไม่มีเหตุผล ไร้ความยุติธรรม และเธอทำใจ

ยอมรับไม่ได้หากต้องเสียโอกาสในการทำความรู้จักกับพี่กษชากรไปเพียงเพราะเหตุผลจากสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในอดีต

เธอรู้ว่ามีนังฟังดูไร้สาระ แต่เธอคิดว่าตัวเองชอบพี่กษชากรจริงๆ ถึงจะเพิ่งเคยเจอกันไม่กี่ครั้งก็ตามที นัยน์ตาคู่สวยมองออกไปนอกกระจกหน้าต่าง ความมืดข้างนอกกินบริเวณกว้างไปทั้งผืนฟ้า แต่ว่าอธิษฐานไม่สนใจแล้วว่าข้างบนนั้นจะมีพระจันทร์หรือดวงดาวหรือไม่

ขณะนี้เธอไม่ปรารถนาอะไรเลย...

เพราะถึงแม้จักรวาลนั้นจะโยนดวงดาวทั้งฟ้าลงมาให้ครอบครอง เธอก็จะหมายปองแค่พี่กษชากรเพียงคนเดียว

แค่พี่กษชากรคนเดียวเท่านั้น อธิษฐานขอแค่คนนี้...แค่คนนี้

บ่ายวันถัดมาฝนยังคงโปรยอยู่เป็นระยะ วันนี้อธิษฐานได้เรียนรู้ว่าทุกความมืดมิดมีแสงสว่างซ่อนอยู่เสมอ ขอแค่เพียงมองหามันให้เจอ และเธอเจอแสงที่ว่่านั้นแล้ว

ช่วงสาย เธอเพิ่งรู้ว่าพี่กษชากรที่เธอเรียกอีกฝ่ายมาตลอดว่า 'พีเอิร์ล' นั้น แท้จริงเป็นหม่อมหลวงกษชากร ทายาทเพียงคนเดียวของราชสกุลสีตลรัศมี ซึ่งเธอควรเรียกโดยการให้เกียรติว่า 'คุณเอิร์ล' มากกว่า แต่ไม่เป็นไร ต่อไปนี้เธอจะเรียกชื่อนั้นด้วยถ้อยคำที่สุภาพมากขึ้น

และถึงแม้ว่าพี่กษชากรของเธอจะเป็นคนของราชสกุลดังกล่าวจริง ทว่าประเด็นที่อธิษฐานได้จากการรับรู้ข้อมูลนี้ สิ่งสำคัญก็มีเพียงแค...ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าบ้านของพี่กษชากรตั้งอยู่ที่ไหน ถ้าคิดถึงก็แวะไปหาได้เลย ง่ายมาก แค่ไปในฐานะแขกที่ไม่พ่วงนามสกุลไปด้วย นั่นก็คงไม่เป็นไร

จะว่าไปแล้ว...วันนี้เธอแอบคิดถึงพี่กษชากรเหมือนกัน ฉะนั้น...

ไปหาพี่กษชากรดีกว่า

'คุณปู่คะ เปรยขอออกไปข้างนอกหน่อยนะคะ จะกลับค่าๆ'

สิบนาทีก่อนเธอบอกคุณปู่แบบนั้น และตอนนี้ก็กำลังนั่งรถออกจากบ้าน จุดหมายปลอมๆ คือห้างสรรพสินค้าแถวพร้อมพงษ์ อธิษฐานเลือกที่จะไป

ที่นั่นก่อนเพื่อไม่ให้เป็นการผิดสังเกต เมื่อถึงแล้วก็สั่งให้คนขับรถกลับไปก่อน แล้วจะโทรตามให้กลับมารับอีกที่ตอนที่เธอต้องการจะกลับ

พอรถคาดิลแลคกลับตาไป คนเจ้าแผนการก็เรียกแท็กซี่ป้ายว่างที่ขับผ่านมา เธอขึ้นไปนั่ง บอกปลายทางแล้วสงบนิ่งอยู่ในความเงียบ ครุ่นคิดถึงสถานการณ์ ในอนาคตที่อาจต้องเผชิญเร็วๆ นี้

หลายนาที่ต่อมา ระหว่างทางที่นั่งรถอยู่ฝนก็หยุดตกแล้ว และตอนที่รถจอดอยู่เยื้องกับวังสีตลครมีอันโอ่อ่านี้ อธิษฐานก็ติดอยู่ที่นี้ ภายใต้อำนาจถามว่าเธอมาทำอะไร เสียสติไปแล้วหรือ เธอยังไม่ทันรู้ด้วยซ้ำว่าที่กษิษกรอยู่บ้านหรือเปล่า บางทีอีกคนอาจจะออกไปทำงานหรือมีธุระข้างนอกก็ได้

"สวัสดีครับ ไม่ทราบว่าคุณมาพบใคร" ผู้ดูแลประตูถาม เขาออกมาจากป้อมสีดอกวานิลลา มองร่างบางที่ยืนงออยู่หน้ารั้วด้วยท่าที่สุภาพ

"คุณเฮอร์ลัคะ อยู่บ้านริเปล่า" อธิษฐานตอบ เริ่มรู้สึกประหม่า เธอว่าเธอไม่ควรมา จนกว่าจะแน่ใจว่าตัวเองมีสิทธิ์อันควร

สายตาของชายวัยกลางคนมองหญิงสาวที่อ้างตัวว่าเป็นแขกของเจ้านายแล้ววิเคราะห์เธอ มองดูแล้วก็เห็นว่าไม่ใช่คนรุ่มราวดุเดือดกับเจ้านายของเขา แล้วเธอเข้ามาทำอะไรที่นี่ ปกติเจ้านายไม่เคยนัดใครมาคุยงานที่บ้าน ถ้าไม่ใช่คนสำคัญจริงๆ จะไม่มีสิทธิ์เลย แต่ฟังจากการเรียกชื่อเล่นอันเป็นคำต้องห้ามสำหรับคนไม่สนิทนั้น เขาว่าเธอก็น่าจะมั่นใจพอสมควรว่ารู้จักกับเจ้านายของเขาดี

"คุณกษิษกรอยู่ครับ ผมรบกวนขอทราบว่าคุณผู้หญิงได้นัดไว้รีเปล่า" เขาตอบและถามเธอต่อ

"ไม่คะ แค่จะเอาของมาคืน" เธอพูด จริงๆ แล้วมันเป็นแค่ผ้าเช็ดหน้าที่นำส่งสารผืนหนึ่ง ซึ่งถูกดองมาประกอบเป็นเหตุผลของเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ก็เปลี่ยนข้ออ้างไม่ได้ เพราะนอกจากมันแล้วเธอก็ไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องพบเจอกับกษิษกรอีก

"ฝากไว้ที่ผมก็ได้ครับ"

"ไม่ได้คะ เป็นของที่ต้องให้พี่เฮอร์...ไม่สิ คุณเฮอร์ลัด้วยตัวเองคะ รบกวนคุณ

แจ้งคุณเอิร์ลที่ว่าคนชื่อเพรียมาขอเข้าพบ"

"ครับ ผมจะแจ้งให้คุณกษัตราทราบ"

เมื่อชายคนนั้นหายกลับเข้าไปในป้อมสีดอกวานิลลา ฝนที่เพิ่งหยุดโปรยไปก็ตกลงมาราวกับฟ้ารั่ว และอธิษฐานก็เพิ่งรู้สึกตัวว่าเธอลืมร่มเอาไว้ในรถแท็กซี่นานราวครึ่งนาที คนที่หายไปต่อสายแจ้งเจ้านายถึงวังกลับมาพร้อมช่วยกางร่มให้เธอ

เขายก "ผมแจ้งคุณกษัตราแล้ว เชิญเข้าไปด้านในก่อนเถาะครับ ผมกางร่มไปส่งเอง"

"ขอบคุณค่ะ"

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของคนไข้ที่เพิ่งวางสายจากป้อมประตูหน้าบ้านตอนนี้มองออกไปข้างนอก เห็นสายฝนหล่นลงมากระทบพื้นอย่างหนักหน่วง แยกที่ไม่ได้ตั้งใจเชิญกำลังเดินตรงเข้ามาด้วยสภาพกึ่งชื้นแฉะเปียกปอน ก็ในเมื่อหล่นเดินห่างคนของเธอขนาดนั้น แล้วมันจะไม่เปียกได้อย่างไร

ร่างเพรียวบางสูญเสียอากาศจากการถอนหายใจอีกแล้ว กษัตราคร่ำครวญสวดด้วยท่าที่ไม่สบบารมี ระยะเวลาจากรั้วบ้านมาถึงตรงนี้ไกลเกินไป เธอปล่อยให้หล่นเปียกไปกว่านั้นไม่ได้ คิดแล้วก็รีบเดินตรงดิ่งออกจากบ้านไปพร้อมกางร่มสีดำ เดินก้มหน้าตรงไปหาคนที่กำลังเดินมาทันที

เมื่อถึงตัวก็คิดว่าแขนคนอายุน้อยกว่าให้เปลี่ยนมายืนอยู่ใต้ร่มคันเดียวกันกับตัวเอง พร้อมบอกให้ผู้ดูแลประตูกลับไปอยู่ประจำป้อม ตรงนี้หมดหน้าที่ของเขาแล้ว

"สวัสดิ์ค่ะคุณเอิร์ล" อธิษฐานทักทายเมื่ออยู่กันเพียงสองคน

"คุณเอิร์ล?" คนตัวสูงกว่าราวสิบเซ็นต์ทำหน้างง ฝนก็ตก ฟ้าก็มืด เธอที่กำลังมึนอยู่เหมือนกัน อะไรทำให้หล่นเรียกเธอแบบนั้น ห่วงเหินกันภายในหนึ่งวันก็ได้เธอ ประหลาดพิกล

แต่เดี๋ยวก่อน...แล้วทำไมเธอถึงต้องรู้สึกค่อนข้างไปทางลบด้วย ก็แค่หล่นเรียกเธอว่า 'คุณ' แค่นั้นเอง 'ไม่เห็นมีอะไรพิเศษ ใดๆ' ก็เรียกแบบนั้นทั้งนั้น

ช่างมันเถอะ

"ก็ต้องเรียกคุณเอิร์ลสิคะ เพราะคุณเอิร์ลเป็นหม่อมหลวงนี่" อธิษฐานพูดด้วยรอยยิ้ม แต่แวตตาลกลับไม่ได้ยิ้มตามไปด้วย มันมีอะไรแฝงอยู่ โดยที่คนสบตาก็นึกไม่ออก

"คะ เข้าบ้านกันเถอะ หนูเปียกหมดแล้ว" *ไม่...เอิร์ล...ไม่* กษิษากรกัดปาก เธอคิดว่าความวิตกกังวลกลัวว่าหล่อนจะเปียกฝนทำให้เธอจนจนเปลอเรียกหล่อนด้วยความสนิทสนมไป

"เรียกคุณเพรียเหมือนที่คุณเอิร์ลเคยเรียกเมื่อก่อนเราแยกกันก็ได้คะ หรือจะแค่เพรียเฉยๆ ก็ได้"

"เข้าบ้านก่อนเถอะคะคุณเพรีย"

"..."

รอยยิ้มเคลือบไฝบนระบายนูนบนใบหน้าสวยอ่อนวัยของอธิษฐาน เธอยอมเดินเข้าบ้านพร้อมพี่กษิษากร เดินใกล้กันจนเหมือนจะเป็นร่างเดียวกันไม่ห่างทิ้งระยะเหมือนตอนที่เดินกับลุงคนนั้นอีกแล้ว

เมื่อเข้ามายืนอยู่ในบ้าน อธิษฐานก็ได้รู้ว่านอกจากวังสีตลรัศมีจะใหญ่โตกว่าวังอุษณกรแล้ว การตกแต่งภายในก็สวยงามกว่าด้วย ก็สมแล้ว...ที่ร่ำรวยมาตั้งแต่ร้อยกว่าปีก่อน จนถึงตอนนี้ก็ยังมั่งคั่งมากกว่าเดิมเสียอีก มีแม่บ้านเคยบอกเธอว่าถ้าตระกูลนี้ขายทรัพย์สินสมบัติที่ถือครองอยู่ เงินที่กองอยู่ในบัญชีคงมีราวหมื่นล้านได้ เด็กวัยรุ่นอย่างอธิษฐานไม่เข้าใจหรือกว่าถ้ามีเงินจำนวนมากมายขนาดนั้นแล้วมันจะเป็นอย่างไร เธอไม่ได้สนใจว่าการมีสมบัติมากกว่าใครแล้วใจจะเป็นสุข เพราะเงินพันล้านที่คุณปู่ของเธอมิ่ ล้วนใช้ตามหาคนที่หน้าเหมือนท่านทวดไม่ได้เลย เธอเคยพยายามแล้ว แต่ก็ไม่เจอ ซึ่งพอพบเจอ ก็เจอด้วยความบังเอิญในมือค้ำวันเกิดปีที่สิบของตัวเอง

พี่กษิษากรอยู่ใกล้แค่นี้เอง เพียงเอื้อมมือออกไปก็ไขว่คว้าถึง

แต่แล้วก็ถูกปัดมือกลับมา...เพราะเหตุผลแค่ว่าอีกฝ่ายเป็นคนของตระกูลที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกัน

ไว้เหตุผล...และมันไม่ยุติธรรมเลย

"ทำยังไงดี คุณเพรียก็เปียกหมดเลย" กษัษการบ่น มองคนตัวเล็กกว่าแล้ว อารมณ์ไม่ดี ด้วยหล่อนเปียกฝนมา

"เดี๋ยวก็แห้งค่ะ"

"แล้วทำไมถึงมายืนตากฝนที่นี่ได้คะ รู้ได้ยังไงว่าอยู่ที่นี่"

"เพรียอยากเอาของมาคืนคะ แล้วก็ไม่มีอะไรที่เพรียอยากรู้แล้วไม่ได้รู้ ก็แค่ถามคนอื่นดู เดียวก็มีคนช่วยบอกคะ"

แม้จะฟังดูเอาแต่ใจ แต่น้ำเสียงไม่ได้สื่อไปทางนั้น วิธีการพูดมีจังหวะ เนิบนาบอ่อนหวาน กษัษการมองแล้วพลอยยิ้ม...เด็กร้าย

"ของที่ว่าเอามาคืน หมายถึงผ้าเช็ดหน้าใช้มั๊ยคะ"

"ใช่ค่ะ" อริษฐานผิงกศิระชะ เธอล้วงหยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าสะพาย ของตัวเอง มันยังอยู่ดี ไม่มีตรงไหนเปียกชื้น ทว่าเธอก็ใช้มันซับลงกับผิวน้ำ ของตัวเองเพื่อจัดการกับหยาดฝนที่ยังเคลือบเกาะอยู่ประปราย ก่อนจะบอก คนตัวสูงกว่าว่า "แต่คงต้องเอามาคืนคราวหน้าแล้วค่ะ เพราะเพรียเปลือยมัน เช็ดหน้าอีกแล้ว"

กษัษการเงยไป ก่อนจะยิ้มบางเพราะคิดอะไรไม่ออก ได้แต่บอกตัวเอง ว่าเธอต้องระวังหล่อนให้มากกว่านี้

เด็กคนนี้ร้าย...และร้ายจริงๆ ด้วย

เกษิษฐาน
Ace เขียน

จำนวน 280 หน้า
ราคา 289 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3000-4

ภาพประกอบ HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

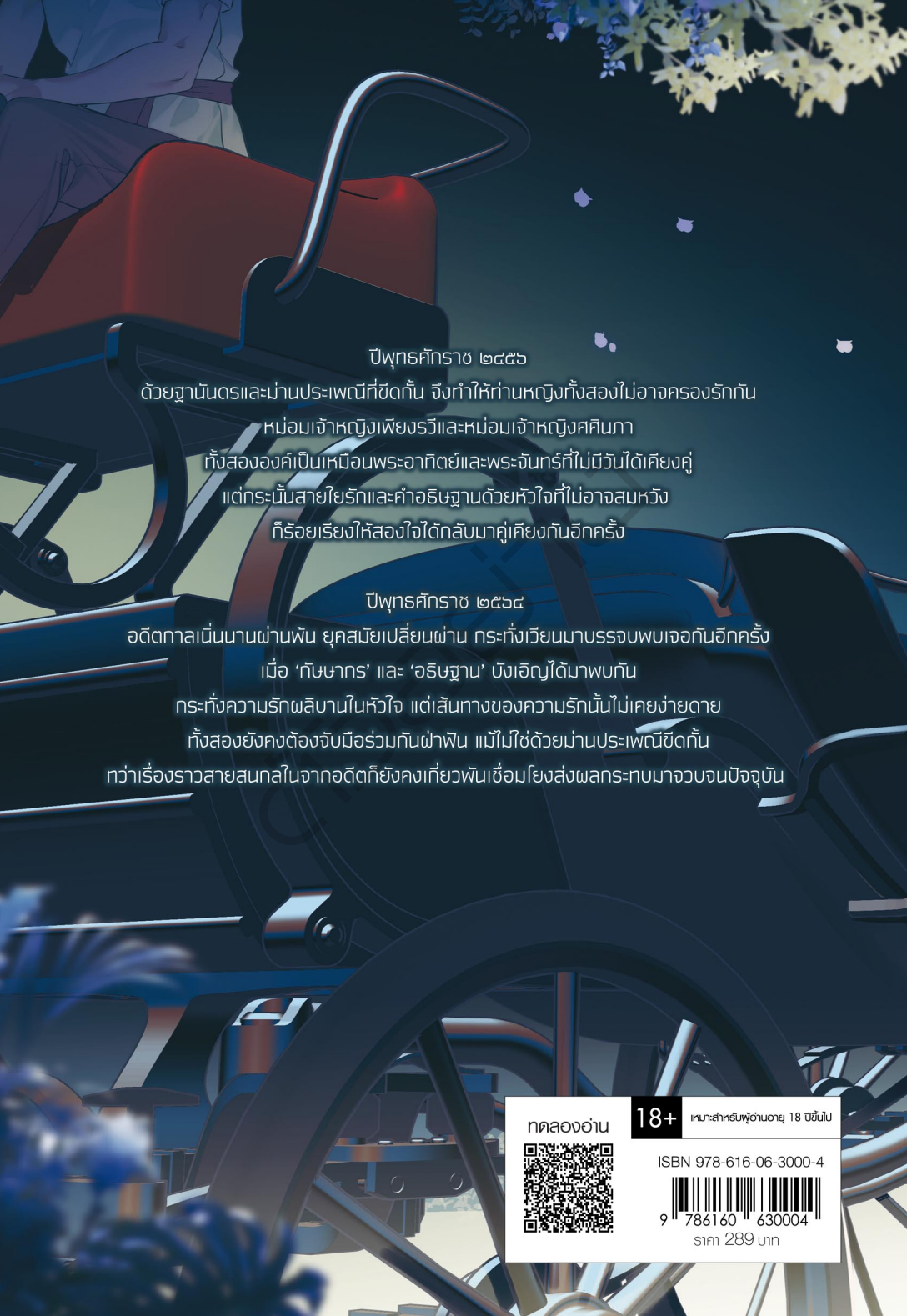
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ปีพุทธศักราช ๒๔๕๖

ด้วยฐานันดรและม่านประเพณีที่ขัดกัน จึงทำให้ท่านหญิงทั้งสองไม่อาจครองรักกัน

หม่อมเจ้าหญิงเพ็ญศรีและหม่อมเจ้าหญิงศศิณฑา

ทั้งสององค์เป็นเหมือนพระอาทิตย์และพระจันทร์ที่ไม่มีวันได้เคียงคู่

แต่กระนั้นสายใยรักและคำอธิษฐานด้วยหัวใจที่ไม่อาจสมหวัง

ก็ร้อยเรียงให้สองใจได้กลับมาคู่เคียงกันอีกครั้ง

ปีพุทธศักราช ๒๕๖๕

อดีตกาลเนิ่นนานผ่านพ้น ยุคสมัยเปลี่ยนผ่าน กระทั่งเวียนมาบรรจบพบเจอกันอีกครั้ง

เมื่อ 'กษัตริย์' และ 'อธิษฐาน' ยังเจิญได้มาพบกัน

กระทั่งความรักหลิบานในหัวใจ แต่เส้นทางของความรักนั้นไม่เคยง่ายง่าย

ทั้งสองยังคงต้องจับมือร่วมกันฝ่าฟัน แม้ไม่ใช่ด้วยม่านประเพณีที่ขัดกัน

ทว่าเรื่องราวสายสนกลินจากอดีตก็ยังคงเกี่ยวพันเชื่อมโยงส่งผลกระทบมาจวบจนปัจจุบัน

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3000-4

9 786160 630004

ราคา 289 บาท